número 52

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

abril - maig - juny · 2011 II època 6.000 exemplars

Cansades d'aquesta democràcia

Les eleccions han passat i la participació ha tornat a baixar. Tot i que els polítics en necessiten ben poc per sentir-se legitimats, ja que només els interessa el poder i tot el que se'n deriva. Malgrat això hi ha gent que s'hi oposa, també a casa nostra. La gent n'està fins al capdamunt. La crítica al sistema sempre ha estat pertinent i ara, a més, la seva expressió ja no és marginal. En aquest sentit us oferim una crònica dels primers dies a plaça Catalunya de Barcelona, un apunt sobre les eleccions a Berga i una crònica sobre l'expressió crítica i teatral que en aquesta ciutat es va dur a terme. > 5 i 9

El ZTA Banzai es desallotjat arbitràriament

El passat 15 d'abril els mossos d'esquadra van desallotjar les momentànies inquilines, saltant-se el procés penal esgotat i el civil pendent de resolució definitiva. Van detenir cinc persones. Durant la concentració que es va produir arrel les detencions els mossos van poder tornar a fer gala de la seva prepotència. > 3

Deixen morir una persona de 73 anys a la presó de Lledoners

El passat 23 de març va morir a una cel·la en Lluís Dalmau una persona de 73 anys. El Departament de Justícia sabia que aquest home podia morir en qualsevol moment tanmateix no li va concedir el tercer grau. Aquest fet, no és un cas aïllat. > 7

BERGA

Ampliaran el Berga Resort

Finalment l'Ajuntament de Berga ha modificat el POUM de 2005 a benefici de l'amo del càmping de Berga, el conegut Ramon Barniol. Un exemple de desenvolupament econòmic a costa de la natura i la societat amb el suport de les institucions. Un guanya: totes perdem. >9

MANRESA

Tous: «licencia para matar»

Lluís Corminas: els mitjans li donen suport, gran part de la societat també, sobretot l'alta. La impunitat per matar si ets ric i t'agraden les armes està a punt de posar de nou en entredit la Justícia de la justícia. > 3

Ràdio Bala 106.4 FM

Amb aquest fantàstic nom neix a Manresa un nou projecte d'informació independent i crítica. Ni pública, ni comercial ni de partit: una ràdio lliure. > 10

ARREU

Patricia: ni oblit ni perdó

El passat 26 d'abril la Patrícia, una companya encausada pels fets coneguts com 4F, es va suïcidar. Sempre va defensar la seva innocència. Un suïcidi en aquestes circumstàncies és un assassinat d'estat? > 6

DOSSIER CENTRAL

Energia nuclear o l'atzucac progressista

Editorial

Còmplices

trenca

Manresa, abril de 2011

De la mateixa manera que el nacionalsocialisme fou un règim que se sustentà amb el beneplàcit d'una part substancial de la població, potser el principal assoliment del capitalisme ha estat la conversió de bona part dels ciutadans en còmplices dels crims comesos en nom de les democràcies.

La burocratització i diversificació de totes les tasques ha estat l'eina adequada que permet a les persones continuar amb la seva vida tranquil·la i segura al·ludint la seva responsabilitat. Davant qualsevol aberració és fàcil trobar un col·laboracionisme encobert de centenars d'estaments i milers de persones incapaces de rebel·lar-se davant d'una realitat sobradament injusta. Darrere cada una de les injustícies que es cometen hi ha tot un sistema social injust que les justifica. L'engranatge del delegacionisme esdevé perfecte, miri des del punt de vista que es miri.

Sembla que tot estigui muntat de tal manera per facilitar el desviar la mirada dels nostres actes. Els somriures del pallasso del «Mc Donald's» amaguen la destrucció de boscos, l'explotació laboral, el genocidi animal. L'obra social de La Caixa oculta la seva intenció de col·laborar amb la guerra a l'Iraq o el desnonament de desenes de famílies. Els mítings d'en Zapatero dilueixen les tortures a les comissaries o l'expulsió indiscriminada de persones. I les fotos multiculturals de la Benetton, l'extermini del poble mapuche o l'extensió del control social a gran escala.

Exemples concrets d'injustícies perverses amb culpables específics. Però amb centenars de còmplices. Per què el Mc Donald's s'omple de gent cada cap de setmana. Els desnonaments de famílies senceres potser els exigeix La Caixa. Però per cada desallotjament, hi ha un oficinista disposat a denunciar l'impagament al seu superior. Un advocat que presenta la sol·licitud de desnonaments, un procurador que la tramita. Un jutge que dicta la sentència, policies disposats a executar-la. Manyans que obriran la porta, electricistes que tallaran la llum de l'immoble. Publicistes que netejaran la cara. Tot per un sou.

Els exemples poden ser infinits, passant per sobre de qualsevol principi o regla. Ningú està a favor de les guerres, però sens dubte existeixen. I existeixen perquè hi ha polítics que sucumbeixen a les pressions de grans empreses. Propietaris de grans empreses que simplement miren pels seus beneficis per tenir contents a la Junta d'Accionistes. Treballadors dels «Indra's» i «Navantías» que per tal d'alimentar la seva família estan disposats a què mori alguna persona a l'altra punta de món. Sicaris periodístics incapaços de donar una veu discordant per por que els facin fora de la feina. Universitats disposades a col·laborar amb el ministeri de defensa per tal d'aconseguir més recursos per poder continuar endavant amb investigacions. Algunes empreses pròximes a casa nostra com AUSA o Oliva Torres amb centenars de treballadors que fabricaran vehicles per a l'exèrcit. I ningú de tota aquesta cadena se sent responsable dels crims comesos a l'Iraq, l'Afganistan, Líbia o Colòmbia.

Fins i tot aquelles que ens oposem obertament al sistema, el perpetuem inconscientment amb molts dels nostres actes. Amb el coltan dels telèfons mòbils, amb el gasoil dels cotxes, amb l'electricitat de les vivendes. La incongruència pragmàtica de què els explotats d'aquí potser són els explotadors d'allà. Perquè aquí rau un dels èxits principals del capitalisme. La gran capacitat que té de retroalimentar-se amb cada un dels nostres actes.

Serà veritat que en aquest maleït món no hi ha innocents, sinó diversos graus de responsabilitat. I per desgràcia, sembla que siguin poques les que porten una dura càrrega en la seva consciència i aposten decididament perquè això canvïi o exploti. La clau potser es troba en prescindir al màxim del consum, en crear eines per a una veritable autogestió. Preferir ser explotades a explotadores. Sabotejar amb l'acció i la paraula l'engranatge malèfic. En definitiva, en entrar en una tensió constant amb el poder establert.

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c/ del Balç 4 baixos esquerra. Apt. 16, 08600 Berga. www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c/del Balç 4 baixos dreta. Apt. 16, 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c/ del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747. sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT: c/ Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361. sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

Manresa

CGT: c/Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c/ Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c/ Hospital 24-26, 08241 Manresa columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM: radiobala.radiobala@gmail.com http://radiobalamanresa.wordpress.com

ZTA BANZAI: c/ de la Mel 21, 08241 Manresa.

Sumari

Pàgina 3 (abusos de poder):
_Desallotjament del Banzai
_Cas Tous

Pàgina 4 (abusos de poder):
_Un berguedà encausat per la Vaga General del 27G

Pàgina 5 (abusos de poder):
_Indignats plaça Catalunya
_Amenaces i llistes a Gironella

Pàgina 6 (abusos de poder i presons):
_Patrícia

Pàgina 7 (abusos de poder, presons i difusió de la Idea):
_Deixen morir una persona de 73 anys a la presó
_La Distri obre de nou les portes

Pàgina 8 (breus)

Pàgina 9 (contra els polítics):
_Deslliga't, representa't
_ Vota idiota
_Valoració de la Xarlotada
_Tira endavant l'ampliació de Berga Resort

Pàgina 10 (Ràdios lliures):
_Noves ràdios lliures

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_Energia nuclear o l'atzucac progresista

Pàgina 15 (cròniques berguedanes):
_Primer de Maig a Berga
_La Cooperativa Integral Catalana al *Centre*

Pàgina 16 (història):
_Homenatge als Badia a *la Directa*
_Un país que no recorda la seva història acaba perdent la identitat

Pàgina 17 (història):
_ Desmemòria democràtica
_Marxa dels maquis a Ponent

Pàgina 18 (contra el militarisme i la discriminació social):
_El 2020 se acerca
_Mira'm amb uns altres ulls

Pàgina 19 (autogestiona't...):
_Autogestió de la seguretat

Pàgina 20 (antipatriarcal):
_Visibilitzant allò invisible

Pàgina 21 (ressenyes i recepta)

Pàgina 22 (poesia i agenda)

Pàgina 23 (humor)

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Kristina

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 29 de maig de 2011.

En aquest número hi ha participat: Alba C M, Balsitca, Blanca Llum, Columna Clitoriana, Company, G., Josep Quevedo Garcia, l'Espurna, Madre, Mario, Marsupialism, Nur, Paninis antipower, Paqueteres, Pasqual Aguilar Perez, Pantera, Pau, Pep Cara, Pep i tu, Perru, POP, Ramona, Sara Gutiérrez Herance, Solstici, Sonia, Trenca, Un del CEJEB, Unes, unx.

www.berguedallibertari.org/pesolnou
On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
pesolnegre@berguedallibertari.org

Cinc detingudes en el desallotjament «a la torera» del Banzai

Solstici

Manresa, abril de 2011

La nova tàctica policial d'acabar amb l'okupació política no té "desperdici". Ho comprovaren les companyes que es trobaven el passat 15 d'abril al ZTA Banzai de Manresa per xerrar distesament, com qualsevol altre dia.

Del no res aparegueren 3 vehicles policials i una unitat mòbil d'atestats. L'objectiu: detenir a les momentànies inquilines, tot acusant-les d'haver acabat d'okupar la casa. Dintre el marge de la legalitat democràtica, tindria la seva lògica relativa per què «usurpar» és un delicte, si no fos per un «petit» detall. I és que el Banzai arrossega 4 anys de vida, i amb ella un procés judicial per la via penal que es va esgotar ja fa molt de temps per donar pas a un procés civil pendent de resolució definitiva.

És a dir, que les persones uniformades, en companyia i consonància de la representant de la propietat, se saltaren «a la torera» tota les lleis que diuen defensar i que quan convé es converteixen en paper mullat. Les al·legacions evidents que presentaren les companyes davant la persistència policial no serviren per res. Pel què es veu, ni el mural de la paret principal, ni l'obertura del pany amb la clau de la porta ni la identificació voluntària d'una de les companyes que tenia obert el procés per la via civil, foren proves suficients per demostrar que el Banzai no s'acabava d'okupar en aquell precís moment. Cosa totalment absurda i que els caps quadrats dels mossos sabien prou bé, per què alguns dels allí presents són assidus de la zona amb tantes batudes, patrullatge i identificacions aleatòries.

Dit i fet, les amenaces de detenció s'acabaren consumant amb la presència de la unitat antiavalots i una expectació al carrer de la Mel que donaven el toc de gràcia a tan sucós espectacle. Nit a la comissaria per a 4 de les 5 companyes i les solidàries anònimes que es comencen a mobilitzar per mostrar tot el seu suport a les detingudes. El dissabte al migdia és quan les arrestades tenen la cita amb la jutgessa de guàrdia. A fora de la imponent seu judicial del c/ Arbonès, una cinquantena de persones s'intentaren concentrar, davant la presència d'un nou dispositiu que pretenia impedir qualsevol mostra de solidaritat. Empentes i intercanvi de crits. Vuit persones identificades. Policies sense la identificació pertinent. Tires de les cartutxeres de les 9 mm de l'autoritat descordades «per si de cas». A les 14h tocades les detingudes quedaren en llibertat finalment acusades d'un delicte d'usurpació.

Però no tot acabà aquí. 4 de les solidàries foren posteriorment denunciades per «haver parlat de manera hostil» als mossos d'esquadra. Nou judici ràpid a la dissidència el dimecres 20 d'abril al matí i nova concentració de suport als jutjats. Peticions absurdes de multa i badalls d'una fiscalia que no s'acabava de creure la utilitat de presentar càrrecs a 4 persones acusades (entre altres evidències) d'haver cridat rucs als sicaris de l'estat.

Lliçons de lluita

Aquesta no ha estat ni la primera ni serà l'última envestida del poder per acabar amb allò que molesta. Moltes de les persones afines al Banzai i altres espais símils han estat judicialitzades, escorcollades, amenaçades, seguides per escoltes indesitjats. Bastantes d'elles ja acumulen, segons el parer policial, un petit «currículum delictiu» forjat al calor d'una lluita que sembla no tenir fi. S'ha parlat al diari regional del caràcter antisistèmic del Banzai en portades i contraportades. Fins i tot Boada, l'antic portaveu d'IC-V a la Conselleria d'Interior, es desfer en elogis titllant Manresa com una de les integrants del «perillós» triangle anarquista de Catalunya.

Tot plegat planteja moltes preguntes i obre via a múltiples respostes. Per què tants esforços en eliminar i assenyalar un espai que tampoc és que tingués una activitat política frenètica? El desallotjament il·legal del Banzai fou fruit d'una decisió errònia d'immaculada prepotència del caporal de l'operatiu o provenia de les altes instàncies de la Regió Policial Central i de la comissaria situada al polígon dels Trullols? Simplement aprofitaren una situació brillant brindada per una propietària histèrica?

Podem formular i reformular deu mil hipòtesis possibles, que mai sabrem del tot què els passa pel cap als actuals deixebles de Felip Puig. Segurament, una mescla d'improvisació i premeditació total, de joc individual en busca d'entreteniment i venjança personal, de tempteig de forces en confrontació i prepotència policial.

Creiem indispensable emmarcar la guerra a l'okupació en un conflicte permanent entre els que tenen i els que no. Per què el mateix dia al matí una família romanesa hagué de plegar vel·les i buscar-se una nova llar després de la intervenció d'uns antiavalots sense ànima ni remordiments. Senyalar els interessos palesos dels sectors benestants i de la nova burgesia «guai» de convertir el barri antic en un lloc nou de moda carregat de restaurants chics i botigues «fashions»; passant per sobre de la tan crua com real imatge de barri popular, amb els seus yonkis i camells, prostitutes i «delinqüents», anarquistes i vellets. I denunciar l'estreta col·laboració entre aquests «nouvinguts» amb les butxaques plenes i boca de «xivatos» i la policia de la Generalitat.

El que si ens deixa clara aquesta experiència de cap de setmana és alguna que altra cosa interessant. Si amb l'anterior conseller Joan Saura els dolents uniformats podien fer de les seves però amb un petit maquillatge democràtic, amb l'actual conseller tenen barra lliure per fer el què vulguin que tindran les espatlles encara més cobertes. Que les ingents partides destinades a la persecució política i social, necessiten resultats per ser justificades. I que tot i ser una engruna petita en un desert, ens hem posat a dins de la sabata de l'estat i no en pensem marxar fins que la sang ragi a borbolls. Banzaiiiiiiiiiiii!

Sobre el cas Tous i la injusta justícia

Unx

Manresa, maig de 2011

Durant tot el més de maig s'ha anat succeint a l'Audiència de Barcelona el judici contra Lluís Corominas per haver assassinat en Sinani Gazmend.

Alguns detalls que s'han donat a conèixer aquests dies esdevenen un reflex perfecte com d'injusta pot arribar a ser la justícia d'estat independentment de quina sigui la sentència final del procés.

Per començar es veu que els Mossos d'Esquadra i malgrat totes les evidències van tardar 5 hores a detenir l'assassí. Arriben a tardar tan de temps a detenir a qualsevol altre persona i s'hauria acusat als agents del cos d'ometre el seu deure. Tot i ser acusat d'un càrrec tan greu com el d'assassinat Corominas sortí en llibertat sota una fiança de 150.000 euros. No cal ni fer un repàs de les estadístiques per saber que avui en dia quasi ningú dels processats pel mateix delicte sortiria en llibertat abans del judici. La petició fiscal és pràcticament la mínima prevista en cas d'assassinat, concretament d'11 anys de presó. Les penes previstes per assassinat van de 10 a 15 anys mínim. Mentre la major part de la població carcel·lària s'ha d'acontentar per impossibilitat de recursos a demanar advocats d'ofici per què duguin a terme la seva defensa, en Lluís Corominas té a la seva disposició ni més ni menys que en Carlos Bueren, un antic Magistrat de l'Audiència Nacional de Madrid.

Però si és així d' «imparcial» la justícia democràtica, igual de trist és el tractament mediàtic de tot l'enrenou. Diaris comarcals com el Regió7 han mostrat als sucosos lectors imatges tan tendencioses com una tendra abraçada entre Corominas i la seva esposa enmig del judici. De segur que és el primer cop en tota la història del diari que hi ha una certa empatia amb l'acusat per què mai no havíem vist abraçades dels centenars de bagencs i bagenques que han acabat amb els seus ossos a la presó mostrant afecte a algun dels seus familiars. Altres diaris de llarga tirada com «La Vanguardia» han optat per intentar desprestigiar (més si es pot) la imatge de les persones que presumptament apostaren per expropiar algunes de les immenses riqueses de la família Tous: acusant-los d'assaltants i exposant tota una llarga llista de delictes imputats basant-se només amb informes policials. Però això no és res de nou. Per què òbviament els grans mitjans no es preocuparan d'investigar el passat de Lluís Corominas, amant de batusses gratuïtes al seu poble de Navàs o d'uns presumptes antecedents penals que algú s'ha oblidat a posta de treure a la llum. Els mitjans estan per defensar els poderosos i imposar unes idees fixes a la resta de població.

És, si més no, preocupant el resultat de moltes enquestes dutes a terme en programes de televisió i periòdics digitals, que (si no han estat deliberadament manipulades) defensen a ultrança l'actuació del gendre dels Tous. Per què fa realment fàstic escoltar i llegir comentaris similars als «si entressin a casa meva jo faria el mateix». Perquè suposaria posar per davant la propietat privada a la vida mateixa.

Un berguedà encausat arrel de la vaga general del 27 G

POP

Berga, maig de 2011

Com pocs ja sabreu, el passat dia 27 de gener, diferents sindicats van convocar una vaga general amb escassa incidència perquè aquell mateix dia s'aprovava la reforma laboral. Aquests van ser CGT (Confederació General del Treball), SO (Solidaritat Obrera), CNT-Catalunya (Confederació Nacional del Treball) i COS (Coordinadora Obrera Sindical).

A Berga, un grup d'unes deu persones van dur a terme un piquet itinerant lúdico-informatiu. Cal remarcar que alguns dels participants eren vaguistes. La marxa va transcórrer amb alegria i soroll, amb una pancarta, amb fulls volants, cartells i, com no, petards. Van anar passant pel Santander, pel BBVA, després per UGT, per CCOO, el SOC i per la Seguretat Social. Al banc de Santander van llençar un petard, quan el petard va esclatar va fer saltar les alarmes i va inutilitzar el caixer. Després del BBVA i les seves alarmes, es va arribar a la UGT i, mentre s'encolava amb cartells els vidres, va sortir una persona esverada i es va posar en mal lloc. Llavors l'escombra, que estava encolant, va acabar tocant aquesta persona.

Llavors van arribar els mossos, mostrant curiosament molt bones formes, i una persona que repartia fulls volants i era al capdavant, com que els coneixia, es va identificar, no com organitzador, sinó com a participant. La marxa va continuar, ara arribant a CCOO que romania tancada, a causa d'un suposat avís per part dels seus companys venuts d'UGT (aquest comentari és de collita pròpia, ja que ells són qui pacten les reduccions de drets laborals en aquest país). Tot continuà tranquil·lament. Fins i tot es va haver de canviar l'actuació de tirar petards a dins els centres, ja que al SOC hi havia famílies amb nens i l'objectiu no és atemorir als futurs explotats. Mentrestant els mossos anaven passant de lluny. Aquí va acabar tot. Una acció petita, no destructiva, informativa no es va fer mal a ningú ni a res. Tot bé. Però la sorpresa arribà al cap de poc. Va arribar una citació judicial a casa de la persona que es va identificar. La va anar a buscar per saber que era.

Al dia següent el truquen que ha d'anar a buscar una altra citació. La sorpresa ja era majúscula. Al cap de quinze dies tenia les diligències prèvies d'un judici per delicte de danys al banc de Santander. Judici per la via penal. I a l'endemà tenia un judici de faltes per injúries a Eva García, secretaria comarcal de l'executiva d'UGT Bages-Berguedà.

El primer judici es va dur a terme al Jutjat número 2 de Berga. L'acusació demanava uns 3.800 € en concepte de desperfectes, on la factura esmentava que la reparació del caixer havia costat 400€ i que la resta eren de reprogramació electrònica (sobren els meus comentaris satírics). Per aquests tipus de judicis, en aquest cas diligència prèvia, se li va assignar un advocat d'ofici, el qual coneixia i li donava confiança. L'única prova inculpatòria que tenia l'acusació eren unes imatges del caixer on l'acusat ni hi sortia.

Sabent la incongruència de les acusacions, l'acusat, quan va acabar digué al jutge un: Fins demà. El jutge horroritzat li digué però que has fet?
I li respongué: Tal com ja he dit abans: res. (Això és una recreació no fidedigna, però és l'essència de la conversa).

A l'endemà, abans d'entrar al judici de faltes per injúries, l'advocat el va informar que havia esta absolt del delicte de danys. Això creà tranquil·litat per poder encarar el següent judici.

Aquest va ser més coent, ja que l'acusació es presentà amb l'advocat d'UGT i un alt càrrec del sindicat de la Catalunya central (pseudo-sindicat o empresa tal qual, ja que molts viuen d'això).

La part positiva va ser que el mateix advocat que va tenir al judici anterior, li va portar el cas encara que no li pertocava d'ofici, i li va fer gratuïtament, cosa poc comú i agraïda per l'acusat.

El judici es desenvolupà amb normalitat, fins que la denunciant (que casualment també és, entre d'altres coses, la dona de l'ex-alcalde de Berga) va reconèixer-lo com la persona agressora de la cola i que li van tirar un petard a l'orella sense danys. Llavors es demostrà que aquesta persona és una MENTIDERA o simplement és curta, ja que l'acusat repartia fulls volants, cosa que veié tothom, que el petard que diu no li va fer danys a l'orella, es va tirar al terra, sense més problemes i que els insults propinats, al meu parer, no s'escapen de la realitat, ja que han traït la classe treballadora per a endur-se una petita part, sinó engrunes, del pastís.

Al final l'acusació demana 20 dies de pena-multa a 6 € per dia, que equival a 120€ de multa o deu dies de presó. Tot això per passejar, enganxar cartells i tirar petards. Millor no volem saber que passaria si actuéssim amb conseqüència i les accions fossin contundents. Els ciutadans venuts no ho podrien resistir i entrarien en col·lapse cerebral. Almenys la neurona solitària se suïcidaria.

El resultat del judici ja ha sortit. Ha quedat absolt. Però la cosa no quedarà així, ja que s'ha fet passar un mal tràngol a una persona pel simple fet de manifestar-se. No és agradable anar al jutjat i veure't les cares amb algú que pot decidir arruïnar-te la vida. A més, si hi ha persones ofuscades que menteixen per castigar algú perqué sí, ho fa tot més difícil. Sort i Salut.

Indignats a plaça Catalunya

Perru

Sants, maig de 2011

El passat diumenge 15 de maig, una convocatòria amb el lema «No som mercaderia en mans de politics i banquers» aplega milers de persones als carrers de diverses ciutats de la península. La crida, feta bàsicament per Internet i al marge de partits, sindicats o sigles de cap tipus, diu respondre a l'indignació vers «El panorama polític social i econòmic actual, la corrupció de politics, empresaris i banquers i la seva crisi». Tot plegat s'acaba traduint en grans manifestacions sobretot a Barcelona i Madrid. A Madrid un cop acaba la mani la gent decideix ocupar la plaça del Sol i restar-hi en forma d'acampada indefinida. A Barcelona es pren la mateixa decisió un dia més tard; a partir d'aquí altres pobles i ciutats s'aniran sumant a la protesta.

Trigo gairebé 3 dies a treure el nas a plaça Catalunya, en aquell moment les acampades ja són portada de diaris i obren telenotícies. No tinc ni Facebook, ni Twitter, ni una idea clara d'on surt aquesta història. El manifest inicial parla de democràcia i crida a reformes parcials del sistema, i a les tertúlies d'alguns mitjans parlen bé de la iniciativa. Així que una mica desconcertat, ple de dubtes i prejudicis, decideixo anar-hi. Més per curiositat que per cap altra cosa.

Arribo a la plaça, em trobo amb un amic. Fem un volt i no sé massa que pensar, imatges i paraules em venen al cap: pau, flors, màrfega, foc de camp, estiu, rotllana, 0'7, desobediència... abstenció?... l'espai no és del tot ple però hi ha gent atrafegada amunt i avall i grups de persones parlant i discutint arreu. Hi ha moltes pancartes, eslògans i frases decoren la plaça. Alguns m'agraden, altres no i n'hi ha que no entenc. Deambulem en cercle i trobem un company. Ens diu que va ser a l'assemblea de la nit abans, que era multitudinària, que sí, que tot és poc definit, que hi ha gent de tot però que tothom té molt clar que ni partits ni sindicats ni sopes de lletres. Se'l veu entusiasmat i opina que ens hem de desfer de prejudicis i de «folklore antisistema», que pinta bé. Al cap d'una estona trobem un vell conegut, xerrem i ens pregunta que ens sembla l'acampada. Es fa un silenci, jo arrossego un «bbbeeé..» sense gaire convenciment. Ell en canvi parla amb claredat i certa prepotència, agafa alçada i fa servir el plural, gairebé majestàtic, de l'activista: «nosaltres fèiem manis amb més gent»... doncs no les recordo —penso— acusa als mitjans d'haver-ho muntat tot, potser sí que hi ha ajudat, però... i s'acaba queixant de la fluixa presència de la llengua catalana –... mm?...– ens acomiadem. Dinem allà, fem de voyeurs en una assemblea i casi ajudem a muntar una carpa: «ep! que nomes passàvem per aquí eh...».

Hi tornem a la nit, a la casserolada hi ha molta gent. La plaça es gairebé plena, després de fer soroll comença l'assemblea. Acabem asseguts vora el nostre grup folklòric: samarretes negres i eslògans macarrilles. Tot i el gran esforç d'organització i moderació, es l'assemblea impossible: friki desesperant i interessant alhora. Intervencions de tot tipus, alguna fa el joc a CCOO, UGT i algun partit, crits a la plaça: «ningú no ens representa», «a los leones!!!». Marxo abans que acabi l'ordre del dia. De camí cap al llit encara no sé com digerir-ho tot plegat: càmping gas, Manu Chao, fira de la Terra, autogestió, abstenció??

Divendres 20 de maig la junta electoral prohibeix les acampades. La plaça treu una «Declaració de principis», llegeixo el text, és genèric i poc concret però m'agrada més que el manifest inicial. Parla d'una «Transformació profunda de la societat» i «que sigui la mateixa societat l'única protagonista d'aquest canvi». Crida en contra del capitalisme i el sistema polític i deixa clar que «Ningú no ens representa». Al migdia m'acosto altre cop a l'acampada, unes companyes de Berga hi fan un espectacle de teles i mim. Flipo amb les acrobàcies i l'actuació del mim, que acaba trencant una urna electoral feta de cartró; m'agrada molt i agraeixo un missatge clar. A la nit a la plaça hi ha moltíssima gent, es respira certa tensió per un possible desallotjament. Però no venen, són eleccions, hi ha una massa enorme i televisions; fa de mal fer. Comença l'assemblea i no puc entrar a la plaça, no sento res i acabo pels voltants xerrant amb un amic de tot plegat.

Segueixo mantenint alguns dels meus recels inicials: l'insistent referència a la democràcia, que trobo un concepte buit. Una simple línia al terra per separar «bons i dolents». Les demandes que es fan, algunes gens menyspreables si es portessin a terme, sobretot en l'àmbit social i laboral, es queden sobretot en el control del sistema polític i financer i una major capacitat d'intervenció de l'estat, en cap cas s'aposta per altres formes d'organització que no passin per aquest. L'apologia al pacifisme, que sembla que s'imposa, entenc la resistència pacifica com una estratègia però no l'única. La falta d'accions que permetin estendre i visualitzar la protesta per la ciutat i els seus punts de conflicte. El fet de no fomentar el consens en comptes del vot als debats on es pugui, o l'anhelada crida a l'abstenció per fotre l'hòstia definitiva a tots els polítics. Segurament no és del tot com m'agradaria o potser sovint em flipo amb l'èpica revolucionària... Malgrat tot, hi ha coses importants que comparteixo, sobretot pel que fa en la forma i en les pràctiques en que s'està desenvolupant, i que poden fer que ens hi sentim properes: l'ocupació de places, el funcionament assembleari, la desobediència de juntes electorals i autoritat, l'autonomia i absència de sigles (cosa que dins del ghetto no passa cada dia) o el simple fet que l'espai serveixi de punt de trobada de lluites i persones; dels que ja hi eren, dels que arriben ara o els que passaven per allà. És el que tenen les places, "vamus"... potser és un bon moment per abandonar folklores i en la mesura que ens hi sentim còmodes, participar-hi.

Final èpic-revolucionari

Diumenge 22, per alguns jornada d'eleccions. A Barna fa un sol que t'hi cagues, un dia de playa, vaya, per anar-hi i quedar-s'hi ben bé fins a les 20h. Llegeixo que l'acampada s'estén alguns barris i criden a la gent a sumar-s'hi. Més tard, a la tele, el tocinet dels matins fa torn de nit repartint formatgets enverinats, mentrestant al carrer, a pocs metres del col·legi electoral, més d'un centenar de persones participen d'una assemblea.

Amenaces i llistes negres a Gironella

Pau

Gironella, maig de 2011

L'home de l'entrada de l'Ajuntament, a més de ser molt simpàtic, és un prepotent egoista que gaudeix generant por a la gent per telèfon.

Tot va començar un dia que em van trucar des de l'Ajuntament per comunicar-me que li havia tocat ser presidenta de taula a les eleccions municipals a la meva companya, parella i mare dels meus fills. Em va estranyar, però buenu. Com em feia molta il·lusió ho vaig oblidar. Pot ser per la manca d'hores de son, o per la preocupació de quedar-me sense feina en dues setmanes, o de no tenir prou diners per poder pagar les poques coses que gasto, no sé, però no li vaig dir. Set o deu dies després em truca el senyor que està a l'entrada de l'Ajuntament. No al meu telèfon, sinó a la feina, on segur que em troben i em recorden que la meva parella no ha anat a buscar els papers per a les eleccions.

Després de parlar una estona, em demana el telèfon de la meva parella (com si no el tinguessin ja o no el poguessin aconseguir) i li comento que a causa de la poca gràcia que em fa aquest afer, farem les coses difícils i que localitzin ells a la meva parella. No obstant això, comunico a on la poden trobar i quan hi serà (és que sóc un gran dificultador).

Llavors és quan arriba la meva sorpresa, ja que la persona que hi ha a l'altre costat del telèfon em diu: «Molt bé, ja m'apunto el teu nom a la llista i que no et faré cap favor si me'l demanes». Llavors sense donar-me temps a res em penja. Tot això desenvolupant la seva feina d'un càrrec públic.

Tot enfadat decideixo trucar i demanar que m'aclareixin les paraules. Em demanen disculpes, perquè no té cap llista on apuntar-me, ja sap de memòria el meu nom. I que els favors que no em farà seran de caire personal, no professional. Com si el conegués com per demanar-li quelcom. A més, a mi m'han ensenyat, tant a casa, com al cole, com al cau, a fer les coses sense esperar res a canvi. Si fas un favor esperant que te'l tornin, diu molt de com ets. Per no acabar aquí, el meu estimat interlocutor diu que s'ha enfadat perquè jo li he dit que li posaria traves. Suposo que a més de simpàtic deu ser sord, ja que només li he dit que ho faríem difícil, que localitzin ells la meva companya, donant-li jo totes les referències necessàries. Doncs el resultat és que m'he guanyat unes amenaces, una enemistat, m'han posat paraules a la boca que jo no he dit, m'han penjat el telèfon de males maneres, m'han donat un seguit de preocupacions, i tot, per no voler donar unes dades per telèfon, cosa que mai he fet i aquesta no voldria que fos la primera vegada. Així que, ajuntament de Gironella, moltes gràcies per tot.

PD: A més, per culpa de les eleccions em perdré l'aniversari d'un bon amic que enguany fa 30 anys. Això no passa cada dia, només un cop a la vida. I les eleccions passen un cop l'any, més o menys. Que li donin la feina a qui la vulgui/necessiti.

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

Carta abierta de la madre de uno de los presos del 4F al Alcalde de Barcelona tras el suicidio de Patricia Heras

Madre

Barcelona, abril de 2011

El pasado martes 26 de abril del 2011 se suicidó Patricia Heras, una de las encarceladas por el caso de Sant Pere més Baix.

Le refrescaré la memoria por si no sabe a quien me refiero

El 4 de febrero del 2006 se realizó una mega-fiesta en una casa ocupada, de propiedad del Ayuntamiento, y que había sido precintada. Los vecinos reclamaban por el ruido y se dispuso la presencia en el lugar de cuatro Guardias Urbanos. Cerca de las 6,30 am de esa mañana, se produjo un enfrentamiento, en el que, desgraciadamente, quedó en estado vegetal un policía. Se detuvieron a siete personas en el lugar. Tres de ellas que estaban en la calle y cuatro que salieron de la fiesta. Mas tarde, se detuvo a Patricia y a un amigo suyo en un hospital.

Esa mañana la policía entregó un informe al entonces Alcalde de Barcelona, Joan Clos que, como el mismo ha incluso ratificado años después, decía que "una maceta lanzada desde el interior del edificio" había herido al policía. Nadie sabe que sucedió con ese informe, al parecer ni el mismo señor Clos, pero desde luego que usted, señor Hereu si lo sabe. Usted era entonces Concejal de Seguridad y Movilidad del Ayuntamiento de Barcelona, y es lógico que en una situación tan grave, este informe haya seguido su curso correspondiente antes de llegar al entonces Alcalde. También sabe de este documento la, entonces Consejera de Interior, Montserrat Tura. Pero claro, había un policía gravísimo, y el Ayuntamiento era propietario del edificio desde el que se lanzó la maceta, además de responsable de haber enviado a cuatro policías, sin protección, a un lugar donde habían más de 1.500 personas. Lo que sí sé, es que el informe desapareció La versión de la policía fue cambiada por otra que permitía culpar a las personas detenidas al azar y, de esta manera, sacarse la responsabilidad de encima y comunicar con bombos y platillos que "justo", increíblemente, se había arrestado a todos los culpables del altercado. Para hacer esta nueva versión, hicieron pasar a los camiones de limpieza del Ayuntamiento que lavaron la calle borrando todas las pruebas. Luego redactaron el cuento con los nombres de los detenidos, culpando de lo más grave a los sudamericanos.

Esto, señor Alcalde, se llama corrupción y racismo

A mi, como madre de Rodrigo, el principal inculpado, se me habla siempre del policía herido. Claro. Hay una víctima grave: hay un policía que quedó para siempre en estado vegetativo. Pero ustedes, para quitarse la responsabilidad, en vez de investigar lo sucedido, que es lo que todos siempre hemos pedido, cambiaron los hechos, calló la prensa, culparon a los más débiles y luego pintaron la situación con bonitas palabras.

Le dijeron a la mujer del policía y a sus hijos que fue Rodrigo quien lanzo una piedra (la segunda versión es de una piedra lanzada desde la calle, así podían acusar a alguien que detuvieron allí y que no estaba en la fiesta). No les interesa que esa mujer sepa la verdad, al contrario, así para ella su dolor tiene un rostro, mi hijo. Así ella no sabe de la responsabilidad del Ayuntamiento por la situación de su esposo. Jugaron con el derecho de ella y de sus hijos a saber la verdad, o al menos, a intentar saber qué sucedió

A los tres sudamericanos se los tuvo dos años en prisión preventiva. Le recuerdo señor Hereu, que hicimos hasta una huelga de hambre para pedir justicia. Le recuerdo que prometió en público recibirme, para luego no hacerlo. Se realizó una farsa de juicio, porque la sentencia de culpables ya estaba escrita tanto por usted como por la señora Tura. Se apeló al Tribunal Supremo que ratificó la sentencia. Se pidió un indulto. Nada.

Los cinco principales acusados tenían que entrar a prisión

Rodrigo ya ha cumplido más de tres años preso. Esto le pasó a los 21, ahora tiene 26.

Patricia entro en octubre a la cárcel Salió dos meses después en tercer grado. Tenía que ir a dormir a la cárcel y trabajar durante el día. A veces la iba a ver a su trabajo, me abrazaba entusiasta pero me decía lo difícil que se le hacia ir a dormir a la cárcel Ya se que no le interesa, pero igual se lo digo. Patricia tenía una mirada tan transparente que la ocultaba entre dos rizos, porque era un mirar abierto, de un espíritu hermoso y bueno, pero herido y sufriente. Patricia era un ángel que necesitaba sus alas para volar, y ustedes se las cortaron. Yo puedo entender a los policías que mintieron, acusando a los chicos, porque eran amigos del policía herido y necesitaban descargar su rabia con alguien. Lo podría entender, pero no lo acepto. Lo que no puedo ni entender ni menos aceptar es planificar un montaje para culpar a inocentes, lo que hicisteis vosotros, los políticos

Usted la mató, señor Hereu, la mató su cobardía, su falta de carácter y sentido de la justicia, su inmoralidad como político representante de todos nosotros desde su protegido ministerio.

La mató Montserrat Tura, por los mismos motivos

Es culpable de su muerte también Joan Clos, que no hizo nada ni fue al juicio para ratificar lo que ya había dicho: que las acusaciones eran falsas.

También son culpables de su muerte la Jueza de Instrucción Carmen García Martines, los jueces de la Audiencia Provincial Jesús Barrientos Pacho, Carlos Mir Puig y Jesús Navarro Morales y los jueces del Tribunal Supremo D. Adolfo Prego de Oliver y Tolivar, D. Perfecto Andrés Ibáñez, D. José Ramón Soriano Soriano, D. Manuel Marchena Gómez, D. Luis-Román Puerta Luis.

Todos vosotros matasteis a Patricia, y yo no se lo perdonaré jamás

Los desprecio porque sois corruptos y malvados, y les tengo lástima porque no llegáis ni a la sombra de Patri, ni de mi hijo Rodrigo, ni de ninguno de estos chicos y chicas acusados y castigados tan injustamente. Habéis tratado de corromperlos a ellos, de hacerlos mentir con promesas de libertad para probar el montaje construido, pero no lo habéis logrado.

Patricia tuvo que volar en la libertad de la muerte

Rodrigo está y seguirá luchando desde la cárcel, siendo, como él dice, libre a pesar de los muros, porque en el mundo, aunque ustedes no lo veáis, aun hay belleza, amor y valores, aun hay personas que no se dejan ensuciar con vuestra mierda y que, cada uno en su modo, son libres a pesar de las cárceles.

Y yo, Señor Hereu, no pararé hasta que hayáis pagado vuestros crímenes, a no ser que tengáis un ápice de humanidad e intentéis reparar lo irreparable.

Con desprecio.

Patricia

unes

Manresa, abril de 2011

La tarda del 26 d'abril, una altra notícia ens torna a omplir de ràbia, indignació i tristesa: el suïcidi de Patricia Heras, una de les encausades dels fets del 4 F. Després d'un procés ple d'irregularitats i mentides per part de l'ajuntafems de Barcelona i la Guàrdia Urbana va ser condemnada a 3 anys de presó per uns fets que ella sempre va negar haver comés, però després de 6 mesos a la presó de Wad Ras (des de gener en 3er grau) va decidir treure's la vida.

Directament no et vaig conèixer o no ets de la gent més propera; potser i segurament si que ens hem creuat en alguna mani, xarla, cafeta, assemblea… però això no m'impedeix sentir amb dolor i ràbia el que ja mai més estaràs amb nosaltres Quina decisió tan difícil i dolorosa vas haver de prendre el dimarts, tant per tu mateixa com per la gent més pròxima a tu que ara mateix estarà destrossada i fent-se mogollon de preguntes d'on van fallar, que van fer malament… Segurament tu els respondries que aquesta decisió l'has pres tu sent tu mateixa la màxima responsable. Però totes sabem que hi ha situacions i vivències que creen ferides difícils de cicatritzar; a part de la misèria que ja ens toca viure en aquest món, per tu, potser també ho va ser el cas del 4f, que et va portar a les mazmorres d'aquesta podrida societat i on encarar ara estaves complint la pena. Sabem que el camí-opció que hem triat no és ni la més fàcil, ni la còmoda; perquè som personetes que pensem, sentim, actuem en relació al que fem i construïm. A cap de nosaltres, mai se'ns passarà pel cap retreure't que ja no hi siguis, que hagis abandonat la lluita, que t'hagis rendit; totes dubtem— hem dubtat en algun/s moments del camí que hem escollit—, de si val la pena, de perquè això i no una altra cosa però al mateix temps, tampoc no podem negar el que pensem i sentim perquè això és el que ens fa diferents de la resta, i tu ho eres.

La vida ens colpeja, a vegades ens agafa preparades i som capaces d'absorbir l'impacte i continuar endavant, d'altres necessitem un temps per recuperarnos i hi ha cops quasi mortals o dels que és difícil recuperar-se. D'una cosa estic segura; que no ens deixes amb el cap baix, que no t'has rendit, que en la pròxima vida que t'espera ho faries igual i una mica millor, per aquest esperit de superació i inconformisme que algunes portem a dins.

I no menys important que aquesta desafortunada noticia, és tota la gent amb qui la Patri ha compartit el seu dia a dia. Estareu destrossades, rabioses, tristes, reflexives, però sapigueu que no esteu soles, que hem de continuar endavant per vosaltres, i per la Patri.

Des d'aquí (Manresa) us enviem una abraçada fortíssima plena d'amor, complicitat, ràbia; aquí i allà estarem pel que faci falta o es pugui aportar.

El Departament de Justícia i la Presó de Lledoners deixen morir a una persona de 73 anys a la presó

L'espurna

Manresa, abril de 2011

«Falleció el día 23, en el Centro Penitenciario de Lledoners, en Sant Joan de Vilatorrada, (Barcelona), un anciano de 73 años, en su celda como un juguete roto y abandonado. Tenía diabetes, 4 bypass y enfermo de alzheimer. Llevaba preso año y medio por un delito fiscal de hace 16 años. Su mayor delito: ser pobre, indefenso, buena persona y una dignidad fuera de lo común...". Aquesta és part de l'esquela de Lluís Dalmau que la seva companya va fer pública a La Vanguardia el passat 25 de març. El 23 de març moria a una cel·la de la presó de Lledoners Lluís Dalmau de 73 anys empresonat feia poc més d'un any per un delicte fiscal que havia comès 16 anys enrere. Albert va entrar a la presó per complir una condemna de 6 anys en segon grau, malgrat el seu delicat estat de salut. Tot i que la direcció de la presó i el Departament de Justícia sabien que aquesta persona podria morir en qualsevol moment, van mantenir la decisió de no concedir-li el tercer grau. Des de la junta de tractament se li va demanar una gran quantitat de diners a canvi de la concessió de la llibertat condicional, però Dalmau, amb una pensió de 600 euros, no va poder fer front al pagament.

Sabien que aquesta persona podria morir en qualsevol moment

L'estat de salut de Dalmau era delicat i a la presó de Lledoners no va rebre les atencions adequades malgrat que el metge de la presó havia reconegut l'alt risc de mort. El pres patia infart agut de miocardi, deteriorament cognitiu, hipertensió arterial i insuficiència renal. Segons la companya de Dalmau, els carcellers de la presó no van fer cas de l'estat de salut de Dalmau i únicament van reaccionar quan el pres va començar a tenir vòmits amb sang i desmais. El cas va ser reivindicat per la companya de Dalmau a la conselleria de Justícia però aquesta mai contestar a les cartes.

El pres va estar diverses vegades a l'Hospital Penitenciari de Terrassa i el coordinador mèdic va emetre un informe a la presó de Lledoners de l'estat crític del pres. El pres no es va poder acollir a l'article 196 de la legislació penitenciària referent a la llibertat condicional per malatls terminals perquè segons fonts de Justícia, en el seu informe no apareixia la paraula «terminal», malgrat que la seva companya ha desmentit aquesta informació amb diversos informes mèdics.

La decisió de retornar-lo a la cel·la va ser ratificada per la Junta de tractament, la qual mai no va avaluar cap petició de concessió de tercer grau per causes humanitàries, perquè des de la presó de Lledoners no es va tramitar. La companya de Dalmau va enviar infinitat de cartes, recursos i sol·licituds a diverses instàncies perquè s'estudiés la concessió del tercer grau o el trasllat a un hospital penitenciari. Però totes les sol·licituds van ser arxivades. Segons ha expressat la companya de Dalmau: «Des de que el Lluís va entrar, el metge de la presó, ha reconegut que hi havia un alt risc de mort. El recurs per a la posada en llibertat condicional es presenta al jutjat de vigilància i aquest la traspassa al centre, però des de la presó diuen que es va perdre».

No és un cas aïllat...

En un comunicat fet públic per la companya de Dalmau, ha advertit que a Lledoners hi ha un altre cas similar a Dalmau. Actualment hi ha, almenys, una altra persona de 74 anys, Josep Planas, que es troba en la mateixa situació. Sobre aquest nou cas ja s'ha demanat al Director de la presó de Lledoners i a la Consellera de Justícia la posada immediata de la llibertat condicional d'aquest pres.

Aquest cas d'extrema injustícia no és un cas aïllat. La manca de recursos econòmics per poder fer front a les fiances o a l'accés a una defensa legal és el pa de cada dia de milers de persones que s'enfronten al sistema penitenciari. Un sistema que amplifica les desigualtats socials, aniquilant d'arrel a la persona sense cap mena de mira humanitària. Cal esmentar que aquesta mort d'Albert Dalmau és la segona mort dins de la presó de Lledoner. Al gener d'aquest mateix any va morir la primera persona reclosa, presumptament, per una sobredosi.

«La Distri» obre de nou les portes

Paqueteres

Manresa, abril de 2011

Lluny del què es pot entreveure a través de la seva façana, «La distri» no és una mera botiga on es poden adquirir llibres. Cada una de les persones que li donen vida té una concepció distinta del què és i en què vol convertir-se.

Potser pretén ser un espai on restablir i cultivar relacions de tu a tu, allunyat del diàleg de sords que ofereixen els sms i els correus electrònics. Un lloc que apunta a parlar d'una realitat crua i oblidada, la de les nombroses injustícies socials que s'amaguen darrere la sempre maquillada democràcia. Pot esdevenir un refugi per aquelles que busquin un cert recolzament mutu davant els abusos de poder dels poderosos. Un indret que invita a la reflexió col·lectiva, un crit de ràbia davant tanta passivitat, un punt de trobada per a la «conspiració» per assenyalar d'una vegada per totes les responsables de les nostres misèries...

El què totes sabem del cert és que «La distri» vol donar sortida a unes idees i unes pràctiques, les anarquistes, que han estat pervertides, sesgades i tergiversades a consciència des del poder. «Oferint» llibres, revistes, publicacions i fanzines que parlen des de les múltiples perspectives que conformen la mirada àcrata de la realitat que ens envolta. Una mirada que ara més que mai, manté la seva vigència malgrat el segle i mig llarg d'existència.

Per què tan bagatge històric i d'organització amb una absència total d'autoritat ens pot servir com a experiència per a l'aprendre i l'actuar a l'ara i aquí. D'aquesta manera, a «La distri» hi podem trobar alguns llibres que realitzen amenament un repàs de la història de moltes lluitadores que com els maquis donaren o es jugaren la vida pel què creien just. Podem discernir alguns fanzines que ens parlen de l'autogestió de la nostra salut o dels nostres horts. Si tens fills i estàs fart/a de tants contes sexistes tindràs contes

lliures al teu abast. O si simplement t'interessen alguns temes més específics com l'ecologia revolucionària, les pràctiques anti-patriarcals, la denúncia a les presons o les lluites contra el treball assalariat, a «La distri» potser hi haurà alguna cosa que et convencerà. En tot cas, nosaltres estem obertes a dubtes, debats i propostes.

Horaris:
Divendres de 17h-20h
Dissabtes de 10-13h
Carrer Escodines número 11

Recorda que el projecte de la distri és autogestionat i voluntari. Tot i que intentarem en la mesura de lo possible respectar el màxim els horaris d'obertura, sempre hi pot haver algun imprevist. Si un dia no ens hi trobessis, torna-ho a provar!!

Notícies i comentaris breus

POP

Breus internacionals

Celebració o no
Sirva este medio para recordar el fin de la Guerra Civil Española. El 1 de Abril de 1939, última expresión de las clásicas revoluciones obreras. El Anarquismo tuvo un papel muy importante en el desarrollo de la guerra y fueron los anarquistas los que primero decidieron tomar las armas y enfrentar el levantamiento fascista. Recordemos, añoremos, aprendamos, pero sobre todo, no olvidemos.

Puerto Rico
El 19 de gener es va viure una gran situació de repressió a Puerto Rico. Es desencadenà a causa que l'estat volia aplicar una pujada de tasses a la universitat de fins a $800 dòlars, cosa inviable per la població d'aquest país. Els estudiants es van manifestar dins el recinte de la universitat, però la policia ho acabà la encerclant-la completament. Va delimitar un àrea pels estudiants i va començar a mostrar les dents. Sort companys.

Zeitgeist
S'ha estrenat al gener Zeitgeist III: Movent-nos cap endavant! Una saga de documentals molt suggerents de com la vida que tenim, la història que ens ensenyen i tot en que es basa el passat, és tot mentida i manipulat. O sigui, està força bé. Esperem que agradi aquesta tercera entrega del Guardià del segle.

Osama ya no os ama y USA aun te USA
Ja han matat a la persona més buscada del món. Ara passa a ser aquella persona amb feina fixa i ben pagada,... Llàstima que són poques les veus que es queixin que tothom estigui tant content perquè un estat prepotent hagi assaltat i entrat en un altre estat sobirà i assassinat a un paio desarmat. Era molt dolent, però l'han assassinat. L'excusa que ell era un assassí no serveix, ja que quantes persones han matat als exèrcits dels EUA en les diverses guerres. Quants innocents? Quants morts de gana han produït? Estan legitimant el terrorisme d'estat. Que ells matin està bé, però que ho faci un cubà, fa que mig món demani explicacions. Vivim en una mentida constant, on ens manipulen tant com volen. És important que no ens creiem res del que veiem per la tele o diguin diaris o ràdios, ja que qui paga mana. I paguen les empreses i els governs. Apa, espero que ningú mati ningú i que s'acabi aquest desordre mundial que no fa res més que produir mort, pobresa i desigualtats.

Breus intercomarcals

Nous desallotjaments amb l'AMB
La segona setmana d'abril acaba amb el saldo de dues cases okupades desallotjades, com a mínim i que tinguem constància a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Una va ser l'Eskondite a Molins sense Rei on va haver-hi una resposta de solidaritat dels pobles veïns.

A Roquetes també es desallotjà una casa, coneguda pel taller de bicis que tenia, que ja portava una trajectòria de 5 anys a les espatlles, cosa que és força per ser una casa okupa. Però tranquils, la repressió no ens tallarà les ales i un nou projecte sorgirà.

Assemblea d'okupes de Barna
Ens han arribat veus que s'ha reconstituït l'Assemblea d'Okupes de Barna, cosa que valorem interessant, ja que en totes les èpoques que ha viscut, feina n'ha fet. Ànims per continuar unint forces.

Queixes a salut i educació
La crisis i les retallades estan a l'ordre del dia. Fa temps que hi és. Ara els toca queixar-se als professionals de la salut i l'educació. És que abans estaven bé? I ara estan sorpresos amb el nou govern que vol treure unes quantes coses més? Sorpresos? Jo i d'altres no ho estem. Fa temps que sabíem que vindria. S'hauria d'haver lluitat abans, ja fa temps i no ara que potser és massa tard. Per si de cas continueu lluitant. Nosaltres ens hi sumem. Però no us conformeu en aconseguir allò que us volen treure, sinó demaneu tot allò que realment pertoca al món sanitari i de l'educació. Salut.

Breus comarcals

Patum
S'inicia la preparació de Barraques de Patum amb la desil·lusió de cada any, sense poder debatre res, ni demanar millores, ni canvis, ni res.

Només volem un canvi d'ubicació, ja que una festa en una pendent és voler mal als pobres borratxos. A més és inviable posar dos equips de so, dos escenaris, dues barres,.. sembla que sobri la pasta per tot arreu i resulta que no és així. Però és més fàcil deixar les coses com estan, malament, que fer canvis i millorar. Són del parer de «mas vale malo conocido que bueno por conocer», cosa que mai he compartit.

No s'entén que amb el favor social que fan les barraques de tenir a tots els patumaires alcoholitzats ben resguardats en un sol lloc no es valori com cal.

A més, només cal veure l'actitud que té part de l'ajuntafems, sense voler dialogar, ni acceptar propostes. Directament ens deia: «no torneu a demanar això», o «Això no els hi direm als de dalt», i coses per l'estil. Fa recordar una frase que comença amb: «por lo que me queda en el ayuntamiento, le paso el muerto a otro y me cago dentro»(Avís: la reproducció de les frases estan fetes a ull. La no concordància amb la realitat és possible i, llavors, ens aguantem).

Per part dels col·lectius va més o menys bé. Però l'important és que hi ha bona relació i ens ho passem bé.

Publicació del llibre de CCOO-UGT d'història del sindicalisme
El títol ho diu tot El moviment obrer a la comarca del Bages, 1939-1982. El paper de CCOO i UGT en la lluita sindical. N'han fet un quadern per repartir als instis de la comarca. Així, de ben joves, els mengen el tarro perquè pensin que tot allò que es va aconseguir de drets laborals, ho van fer ells. No els traiem mèrit, però recordem que són ells qui ens han venut al govern i a la patronal. A més no era l'únic sindicat que hi havia a la zona, ni l'únic que va lluitar, ni l'únic que va propiciar grans canvis socials i laborals. És propaganda, ja que veuen que s'estan quedant sols i necessiten nous afiliats i simpatitzants. Aquí queda això.

Mossos rotonderos
D'un temps ençà he observat que el cos de Mossos d'Esquadra (Antics Gossos de Tura i ex Orcos de Sauron. Haurem de buscar-hi un nom nou) es fan més visibles a les rotondes de la comarca que pels carrers. No és que els vulgui veure pel carrer, eh? Però sorprèn veure'ls sovint al mig d'una rotonda, amb actitud xulesca, mirant-te en passar. I la pregunta és: amb quin objectiu? Molestar, distreure't mentre condueixes, infondre't por abans de pitjar els frens, saber que et vigilen i et controlen quan vas a treballar o a casa,... I tot això sense cridar l'atenció als conductors que surten de la rotonda sense posar l'intermitent (és que això m'indigna). En fi, que no em genera tranquil·litat trobar-los molts dies allà, penetrant-te amb la mirada. Deuen ser un nou cos d'elit. Els Mossos Rotonderos.

Trenta càmeres a Avinyó
L'ajuntament d'Avinyó he decidit instal·lar noves càmeres de videovigilància al carrer, arribant a sumar trenta càmeres. Això significa que tota cosa que es faci pel carrer serà gravada i podrà ser usada en contra nostra. Genera malestar saber que el «Gran Hermano» està més a prop del que pensàvem. Així que ja sabeu. Sortiu de casa sempre ben pentinats. I després trenqueu-les, pinteu-les, amartelleu-les, descargoleu-les. Que desapareguin de les nostres vides. Així si que em sentiré segur. I relaxat.

Inauguració de la llar d'infants de Gironella
A finals de març es va inaugurar, amb presses i molta feina per part de l'equip educatiu, però en pocs dies, la llar d'infants de Gironella l'«Estel», i si continua així no dura fins a final de curs. Porta, dos cops ja, amb pèrdues d'aigua, una de les quals ha fet saltar el parquet del passadís. La calefacció de la cuina no s'apagava mai i es va tallar un cable i ja no n'hi ha a tot el centre. No poden penjar coses a les parets perquè saltarà la pintura. Molts lavabos s'han embussat i algunes aixetes perden aigua amb tots els problemes que això provoca. A l'escola han penjat una pancarta que diu: Ara toca l'escola, però si ha de ser així, potser quedar-se on estan pot ser millor. A més, es va inaugurar amb la presència de la consellera d'ensenyament Rigau i la plana major de l'ajuntament, es clar, donant una bona dosi de propaganda electoral. I després va dient que haurien de posar uniformes a les escoles. Anem bé amb aquesta gent. Ai, tornem al tema, que la Llar d'infants de Gironella és un caca de vaca amb denominació d'origen del Berguedà. Esperem que se'n puguin en sortir bé. Sort, que la necessiteu.

PxC
És preocupant com ha arribat un altre partit feixista a la comarca del Berguedà, de la mà de part de les persones que van portar els anteriors. Així que ja tenim els gossos d'Anglada de Plataforma per Catalunya a Berga. Imagineu com són, que ni SI els volia a les seves files, i aquest en certs moments acceptaven a qualsevol. Doncs bé. Ja els tenim aquí i ningú ha fet res. Espero que de moment. Comença a ser necessari que tots els col·lectius de Berga i comarca, deixin les seves diferències personals de banda i comencin a caminar junts, ja que el discurs populista que fan servir aquests trepes cala en part de la població. És hora de crear una coordinadora antifeixista, una unitat en contra el feixisme i el racisme, un berguedà antifeixista de les banderetes roja-i-negra. O sinó, crec, ho pagarem car.

Eslògans berguedans per les monguicials (municipals)
—Feina: Aquest eslògan ha tingut molta acceptació, encara que personalment crec que ha jugat amb les necessitats de trobar feina de la gent, fent ús d'una demagògia que no m'agrada. Realment ha funcionat, perquè crida molt l'atenció, però això és jugar brut. Qualsevol cosa val per poder aconseguir quotes de poder.

—Berga, aixeca't: Aquest eslògan necessita pocs comentaris. És substituïble per Trempa. Ara si que xalarem i tremparem amb alegria. No fan falta pas més.

—Berga és nom de dona: Aquest va tenir una rèplica molt bona que es va penjar per la ciutat en forma de cartell. Berga és nom de tita. Explica de manera ben clara allò que pensem molts. Perquè tenim un nom com Berga i hi ha una festa al costat anomenada la corrida?

Però el millor és aquell de No votis (al meu humil parer, és clar), ja que cada any som els que guanyem, els que rebem més suport, encara que no sigui per abstenció activa, sinó per passiva. Apa, sort a tothom i molta merda.

Més breus per acabar d'omplir la pàgina

Pep i tu

Berga, maig de 2011

Amanida d'hòsties a Pl. Catalunya

Divendres 28 de maig els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana van desocupar la plaça Catalunya per unes hores. La història va acabar amb càrregues indiscriminades. Res anormal. La part bona: com que la majoria de la població ha vist el que va passar, doncs res, ja sabeu on van els vostres

impostos i quina feina té aquell fill de la veïna que diu tot cofoi que s'ha fet mosso. La part dolenta: naturalment són els ferits i la impunitat de la qual gaudeixen els maleïts mossos i els desgraciats dels seus amos.

Digueu-me romàntic, però en aquest xou de telediari que és la vida hagués preferit, com a fi de festa és clar, una crema de casernes dels mossos (ben plenes per anar bé), una clàssica crema de convents i algun mosso i algun conseller esbudellat. Naturalment aquest darrer paràgraf és fruit d'una llicència literària. Manaires i mossos: Déu vos guardi molt anys (i ben guardats!). Pau, amor i flors per a tothom (això també és broma!). Salut i guerra social!

Fotos: Samuel Rodríguez. www.srodriguezphoto.blogspot.com

Deslliga't, representa't

Nur

Berga, maig de 2011

El passat dissabte dia 21 de maig, coincidint amb la jornada de reflexió, es va dur a terme una acció-protesta al Passeig del Vall de Berga per demanar l'abstenció activa en les eleccions municipals del dia següent.

L'objectiu d'aquest acte artístic era denunciar el poder de control dels polítics sobre nosaltres i la farsa de la «festa de la democràcia».

Tres noies van utilitzar unes teles per fer una metàfora sobre el monopoli de poder de l'Estat així com per expressar que aquest sistema ens lliga, ens escanya, ens dicta què hem de fer, dir i fins i tot pensar.

L'acte anava més enllà i pretenia fer conscient de la necessitat de reivindicar els nostres drets col·lectius i individuals de manera conjunta i de demostrar que tenim un poder prou fort per no deixar que els polítics ens representin ni ens governin com si fóssim titelles.

L'acció va sorprendre a les persones que passejaven aquell migdia pel mercat de cada dissabte i es va dur a terme sota la mirada atenta d'una parella de Mossos d'Esquadra, els quals van identificar i humiliar a dos companys que estaven fent fotos.

Des d'aquí denunciem aquest acte autoritari que demostra que el sistema s'esforça per controlar les activitats que es poden dur a terme al carrer i a la vegada continuem defensant les nostres places com a espais públics i lliures on expressar les nostres idees i reivindicacions.

Vota Idiota!

Mario

Baix Berguedà, maig de 2011

Borrego. Mañana vuelve a tocar el ir a votar. Escogerás quien mandará a los que torturarán, quien decidirá el futuro de tus hijas, quien te robará el pan y quien gestionará las migajas que recibirás. Podrás escoger entre varios partidos, pero solo dos tienen el poder de encontrarte un buen trabajo en su seno.

Podrás reír, llorar, amar, odiar, esperar, crear, dormir, caminar. Salga quien salga podrás seguir haciéndolo todo, sin temor, porque no les queremos. Continuaremos nuestras vidas como si no existieran, porqué solo tiene poder a quien le otorgas poder. Solo tiene el respeto a quien respetas.

Déjalo, decidir una vez cada cuatro años no es decidir, es ser rebaño. Ir a votar no es usar tu derecho, es tu deber de ciudadano. Deber es obligación. Así que Ciudadano, Eres Un Idiota. Vota Idiota.

Valoració de la «Xarlotada»

Pep i tu

Berga, maig de 2011

Ja han passat les eleccions municipals. Just abans de les eleccions va aparèixer el moviments dels indignats. Una crítica radical al sistema democràtic actual. Un calaix de sastre molt interssant que a hores d'ara no se sap on anirà a petar però que seguirem amb atenció i participació. A Berga, el moviment dels indignats abans de les eleccions va ser molt testimonial. Molt jovent, lamentablement al meu entendre, estava participant d'alguna opció política sense veure en conjunt la podridura del sistema. Però això és una altra història. Anem ara a fer quatre cèntims de com han anat les eleccions. No hi dedicarem gaire espai perquè són faves comptades.

A Berga l'abstenció ha augmentat una mica respecta el 2007 que ja era molt alta gairebé el 50%, el vot en blanc s'han mantingut i els nuls han pujat, CiU ha obtingut la majoria absoluta, el PSC ha baixat i la CUP gairebé ha acabat d'ocupar l'espai d'ERC amb tres regidors. Plataforma no entra per poc i SI, ICV i ERC també queden fora. CiU ja no no necessita la CUP.

A Gironella governarà CiU, ERC casi desapareix i destaca el resultat d'escons en blanc amb un regidor que, naturalment, no ocuparà la cadira: què prenguin exemple la resta. A Puig-reig CiU s'imposa.

A Manresa l'abstenció també és molt important i el més destacable és la derrota dels que governaven (tripartit), i la víctoria de CiU. Plataforma i CUP pujen i governarà CiU tranquil·lament. A Navarcles el PSC perd un i ICV queda fora, a favor de la CUP i ERC que entren. A Sallent CiU perd un, PSC guanya un el veins no es presentaven i la resta es mantenen.

En clau municipal podem destacar que PxC i SI no han pujat en general tant com podia semblar a partir dels resultats de les eleccions a la Generalitat.

Resumint, si bé ja era alta l'abstenció, encara ha crescut més, a part també creixen les opcions petites, el vot en blanc i el nul. Un bona situació pel creixement de la ultradreta, d'opcions populistes en general i per la víctoria de la dreta clàssica. Conclusió, com assenyalen els indignats , els mateixos resultat i l'ambient en general: el sistema està esgotat. Salut i revolució social!

Resultats generals a l'Estat

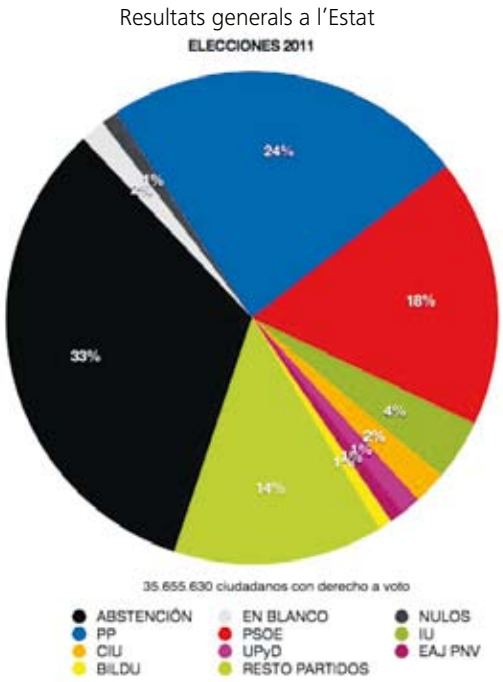

Tira endavant l'ampliació de Berga Resort

Pep i tu

Berga, maig de 2011

Al número 41 del *pèsol negre* (febrer-març de 2009) vam publicar un article que denunciava les intencions de Joan Barniol Fornell d'ampliar el Berga Resort. Perquè denunciàvem aquesta ampliació? Bé doncs perquè el projecte és un exemple de desenvolupament econòmic que destrueix el medi, crea precarietat i hipoteca el futur de totes a canvi del benefici econòmic d'un. També criticàvem com els diners públics i els canvis legislatius es plantejaven per tal de servir beneficis privats (Mas d'en Bosch SA ha rebut milers d'euros en subvencions i ha fet canviar el POUM de Berga, entre d'altres). Finalment, esmentàvem allò que a Berga tothom sap sobre les dots «empresarials» del senyor Barniol (ha deixat de pagar molts diners a empreses i treballadors de Berga, de les condicions laborals no cal parlar). A l'article referenciat parlàvem de la relació de la família Barniol amb Cim d'Estela SL, Mas d'en Bosch SA, Berga Resort SL i Radio i televisió de Berga SL. Uns berguedans il·lustres vaja.

Els plans de Barniol passaven primer per ampliar el Berga Resort, amb un centre de congressos. Unes grans instal·lacions que fòssin una ciutat de vacances. El problema per començar tot plegat era que el POUM del 2005 no ho permetia. Juli Gendrau s'hi posava bé però, i afirmava el 2008 que canviaria el POUM. Ha tardat uns anys a fer-ho i es que per sort ens governen una colla d'inútils. Sort en tenim. El senyor Barniol volia anar més lluny i un cop feta la primera amplicació afirmava que construiria un parc temàtic dedicat a la natura de 100 hectàrees.

Doncs bé, el butlletí oficial del poder, el *Regió7* informava aquest mes que un cop requalificat de nou el sol, Mas d'en Bosch SA iniciaria imminentment les obres d'ampliació del Berga Resort, passant de tenir 64.181 a 128.668 metres quadrats, passant de 369 a 572 parceles que seran habitatges mòbils i bungalous. A més, hi pensen fer un nou accés a Berga.

Aquest mateix mes, el mateix diari informava que Barniol podria quedar-se la gestió del centre esportiu municipal, el Tossalet.

Empresaris exemplars i polítics brillants, quina sort tenim (és ironia naturalment). Seguirem amb atenció els moviments d'aquesta colla que per la manera de fer podrien ser de la ciutat de València. Salut i anarquia!

Noves ràdios lliures

Al llarg del Llobregat neixen noves ràdios lliures. Una a Manresa, arriba per trencar el monopoli de les ràdios institucionals, comercials o de partit.

Ràdio Bala es presenta a Manresa

Balística

Manresa, maig de 2011

Ràdio Bala s'ha donat a coneixer a Manresa amb una jornada de presentación amb xerrades i música. El 28 de maig es realitzava la presentación de la ràdio lliure manresana al CSO La Tremenda, la qual es va centrar en explicar l'inici de la ràdio i l'actual funcionament. Després de presentar els diversos programes propis, una companya de Ràdio Bronka va fer una explicació de la recent creada Coordinadora de Ràdio Lliures de Catalunya i de les lluites que s'estan duent a terme.

El projecte de Radio Bala neix l'any 2008 després de veure la possibilitat de crear una ràdio lliure a Manresa aprofitant part dels recursos de Radio Corneta de Berga. Després de dos anys d'adequacions, infraestructures –una de les quals va ser l'alçament d'una paret de bioconstrucció amb palla, fet que dona nom a la ràdio– i processos tècnics i d'organització, Radio Bala surt a l'aire a la 106.4 FM el 26 de febrer de 2011. La potència d'emissió de Ràdio Bala és de 100W, la qual abarca la totalitat de Manresa.

El projecte de radiodifusió sorgeix des d'una vesant antiautoritària i sota unes línies marcades per la contrainformació, la perspectiva de gènere, l'antiracisme o l'antiespecisme, entre altres. La voluntat de Radio Bala és la de poder exercir la llibertat d'expressió sense cap mena de propagandisme ni auspici a cap tipus d'organització política o econòmica. En aquest sentit, Radio Bala es coordina i coopera amb altres ràdios lliures per mitjà de la recent Coordinadora de Radios Lliures de Catalunya.

Un dels objectius de Ràdio Bala és poder crear un eina comunicativa, autònoma i assembleària, de difusió immediata per poder confrontar els diversos discursos mediàtics predominants. A més, Radio Bala pretén ser un altaveu per a tots aquells col·lectius i individualitats que són omesos als mitjans de comunicació de masses. El projecte vol possibilitar el dret a informar al marge de la professionalització, sent plenament conscients i apostant per la diversitat de formes d'expressió i subjectivitats que reverteixen en els missatges. La creació d'espais d'entreteniment alternatius

és un altre punt que es preten oferir des de la ràdio.

El col·lectiu que gestiona Ràdio Bala ha fet una crida perquè sorgeixin nous espais i programes a la graella. Qualsevol persona que estigui interessada en crear un programa o donar un cop de mà, ho pot fer ficantse en contacte per via mail: radiobala.radiobala@gmail.com. També es pot seguir la seva programació i altres notícies relacionades a: radiobalamanresa.wordpress.com.
.

Nou projecte radiofònic al Baix Llobregat

POP

Gironella, maig de 2011

Enguany ens hem assabentat que ha sorgit un nou projecte radiofònic al Baix Llobregat. És un projecte que encara està en fase de naixença, però que comença a perfilar-se, organitzar-se i a conèixer-se a si mateix. De moment està en fase de construcció. Tot un seguit de persones provinents de diferents indrets de la comarca (el bais o el baisllu) com Cornellà (kny), Viladecans (vdk) i Bellvitge (?) entre d'altres, s'estan reunint cada dimarts, des del 8 de març, al CSO La Forsa de Korneyá, per poder encetar la nova ràdio que pot ser que anomenin Extraradio, un nom ben trobat per a aquests llogarets del Baix Llobregat Sud.

Poc a poc han anat aconseguint tot el material necessari per poder emetre, gran part d'aquest per donació de gent integrant a la ràdio. Fins i tot han instal·lat l'antena, que de forma provisional estarà a La Forsa, ja que és petita i la instal·lació no és l'adequada. A més, aquesta antena no permet arribar a tots els racons que estaven previstos, així que s'està mirant d'aconseguir-ne una altra d'un antic projecte similar i de situar-la en un altre espai que doni més cobertura territorial.

Organitzativament està anat força bé. Les assemblees començaran a descentralitzar-se i aniran rulant per la comarca. A més hi ha un seguit de gent que en sap sobre el tema (programes per fer mescles, tècnics de so) i van fent autoaprenentatge. També han contactat amb el col·lectiu d'Okupem les Ones que disposen de tècnics de so que poden donar un cop de mà i ajudar a com fer servir els materials. Fins i tot ja han pensat en la coordinació entre ràdios posantse en contacte amb la Coordinadora de Ràdios Lliures de Catalunya. Estan fent feina.

En relació als continguts i a la corrent ideològica encara està per definir-se, ja que és un grup prou heterogeni de persones que fa poc que s'estan trobant. Això si, creuen important una posició clara per part del mitjà, sigui llibertària, social, popular o lliure. La idea principal per emetre no és només de música, sinó poder gravar debats que es realitzen en diferents espais alliberats i difondre'ls per a tothom, xerrades que considerin interessants, i fer dels continguts una experiència dinàmica on poder aconseguir el màxim de participació, com la creació de monogràfics on es podrien convidar col·lectius especialitzats en certs aspectes de les lluites quotidianes.

La cosa ja està en marxa, però encara els falta per fer la part més important: el logo. Temps al temps. Esperem que aquest projecte satisfaci a tots els que l'organitzen. Sort, força, salut i ones.

Energia nuclear o l'atzucac progressista

Els recents accidents dels reactors japonesos de Fukushima tornen a treure a primera plana dels mass media el debat sobre l'energia nuclear. Els posicionaments que defensen aquesta producció energètica ens parlen d'energia barata, de seguretat, de netedat i de necessitat d'una quasi inesgotable font d'energia pel manteniment del sistema socioeconòmic. En contra d'aquestes postures i en favor de les energies *renovables*, s'alcen les crítiques ecologistes, evidenciant que l'energia nuclerar no és neta ni inexhaurible i, sobre tot, que el seu ús civil, comercial i militar representa un perill inacceptable tant per les seves emissions rutinàries de radioactivitat i els residus que generen, com pel risc d'accident que el seu funcionament implica.

Més enllà d'aquest debat mediàtic, la indústria nuclear no és més que l'embrió de l'engranatge socio-polític i econòmic del progrés constant, basat en el creixement econòmic i tecnològic, un model altament consumista, devastador, centralitzador i autoritari.

el problema nuclear i la salut col·lectiva

Totes i tots sabem que produir energia a través de processos atòmics té conseqüències sobre la salut, tard o d'hora. Els defensors del nuclear parlen de reactors segurs, amb avenços tecnològics constants, afirmant que la possibilitat d'accidents és remota. També ens parlen d'emissions radiactives mínimes, innòqües per a la salut pública, limitades pels experts. Però és evident que el cost d'una catàstrofe nuclear és inassumible i cert; que la producció normal d'energia nuclear emet radiacions ionitzants i altres elements tòxics que estan lluny de ser acceptables; que les millores tecnològiques no poden, de cap manera, compensar els costos socials i mediambientals que implica el progrés nuclear.

Quan parlem de radioactivitat, ens referim a les radiacions ionitzants causades pels radionúclids. Cal aclarir que no cal que hi hagi un accident per a que hi hagi contaminació radioactiva. Tots els esglaons en la complexa cadena de producció i utilització de l'energia nuclear són un focus, habitual i normalitzat, d'emissió de radiacions: la mineria, l'enriquiment i metalúrgia de l'urani; les centrals i els reactors; la producció, separació i ús dels radionúclids purs; la fabricació i proba d'armes atòmiques; les plantes de processament de combustibles irradiats; les fàbriques, reactors i centrals dels cicles del plutoni i del tori-urani; el transport i dipòsit de materials o residus radioactius. Els punts més contaminants són les plantes de tractament, les centrals i els dipòsits de residus. Les radiacions, com poden ser el iode-131, l'estronci-90 i el cesi-137 amb el plus del plutoni (1), tenen energia suficient i ens són prou afins orgànicament per a afectar les estructures biològiques de diverses maneres. Els radionúclids es difonen a través de l'aire, per la pluja, per deposició en el sòl o per l'aigua i els regadius, arribant a les comunitats humanes directament o a través dels aliments (animals o vegetals), mitjantçant la seva incorporació a les cadenes tròfiques (radiació interna). D'altra banda, la radiació externa procedeix de l'exposició a una font d'emissió fora de l'organisme i actua solament durant el temps que s'està a l'àrea d'exposició; la via de contacte contra la qual és més

>>>>>

>>>>>
difícil lluitar és la inhalació i la única solució existent per a contrarrestar-ne els efectes semblen ser les pastilles de iodur potàssic, prevenint només els efectes sobre la tiroide (2).

A dia d'avui, la comunitat mèdica sap que no existeix una dosi radiològica mínima que no suposi un risc per a la salut i que els diferents tipus de radiacions artificials són perilloses en dosis i exposicions diverses, no necessàriament elevades. A més, com ja s'ha comentat, la radioactivitat s'escampa ràpidament, convertint el problema radioactiu en un problema mundial: tal i com ha passat amb l'accident de Fukushima, entre el 16 i el 29 de Març, a Catalunya es revelaven radiacions procedents de la catàstrofe japonesa, havent estat ja detectats, dies abans, en altres països com EUA, Xina, Islàndia, Rússia, França, Itàlia, Regne Unit, Alemania, entre altres.

Les radiacions ionitzants poden provocar alteracions de l'ADN, leucèmies, tumors cerebrals i càncer de tiroides, entre altres. També apareixen vòmits, dany a la pell, problemes respiratoris, nàusees i riscos per l'embaràs. Són freqüents i greus les alteracions del sistema nerviós central i la destrucció del sistema immunològic. A més, afecten especialment les dones i el seu sistema reproductor: si un òvul alterat per la radiació es fecundat posteriorment, el risc de malformacions al fetus s'incrementa així com el risc de patologies vàries encara que apareguin anys després.

Transportar l'energia resultant de les centrals nuclears també té conseqüències fatals. En ser un model de generació d'energia centralitzat, s'imposa el transport de materials, residus i de l'energia elèctrica resultant. La construcció de línies com la MAT (3) té greus afectacions a les persones: depressions, vertígens, nàusees, problemes cutanis, perturbacions auditives, irritabilitat, alteracions de la son, mals de cap, problemes digestius, dificultats de concentració, pèrdues de memòria i perturbacions visuals; les terres agrícoles i la ramaderia també s'han vist molt damnificades.

D'altra banda, des del punt de vista mediambiental, l'energia nuclear està lluny de ser una energia neta; aquesta afirmació es fa comparant-la amb l'impacte que tenen altres fonts energètiques com els hidrocarburs i altres combustibles fòssils, però deixant de banda molts processos implicats en la generació d'aquesta energia. Primerament, la mineria d'urani, mineral bàsic per la producció d'aquesta energia, és molt destructiva i contaminant: es tracta d'un procés d'extracció altament generador d'emissions de CO2 i de pols i gasos radioactius d'urani que contamina l'aire, les terres i les aigües, causant la destrucció de la flora i la fauna.

En segon lloc, la generació i transformació nuclear implica la construcció de centrals i de magatzems de residus. Es tracta de macrocomplexos, la construcció dels quals es nodreixen de recursos territorials allà ón s'instal·len i una gran quantitat de recursos per a la seva construcció. La construcció d'una central nuclear és un monstre arquitectònic que envaeix una superfície mínima de 1,2kms², dimensió que creix segons la quantitat de reactors nuclears construits; també ho són el Magatzem Temporal Centralitzat -MTC- (d'una superfície de 22kms² i un volum de 574kms³) que es projectava a Ascó o els diversos Magatzems Transitoris Individuals -MTI- que hi ha arreu. I no oblidem la despesa en produccions tecnològiques que en resulten, com les quantitats necessàries d'aigua en el processos de refrigeració dels reactors.

Un altre punt calent és el fet que els residus radioactius continuen sense ser un problema resolt tot i les promeses no realitzades dels lobbies i experts: la única realitat és que només s'ha aconseguit trobar-ne un enmagatzematge per un màxim de 100 anys al MTC quan, per evitar la contaminació radioactiva, haurien d'estar aïllats de la biosfera uns 200.000 anys. Sí que és cert que també existeix l'opció de països com França, Rússia, Gran Bretanya, entre altres, del reprocés, és a dir, un procés complex i costós que aposta per recuperar el plutoni, però els fins militars que amaguen tampoc ho converteixen en una alternativa saludable.

No hem d'oblidar la vinculació entre energia nuclear civil i militar. Així, les nombroses proves atòmiques que s'han dut a terme en les últimes dècades no han deixat indiferents els entorns naturals i poblacionals ón s'han donat. No oblidem l'accident de Palomares (Almería), al 1966, ón un bombarder americà carregat d'armament nuclear, fent maniobres al Mediterrani, xocà amb un altre avió.

la catàstrofe nuclear

Tot i que l'existència rutinària del nuclear i el sistema industrial i post-industrial que li dona sentit ja suposa una catàstrofe de salut social i mediambiental, no podem deixar d'esmentar el què implica un accident nuclear: la breu història atòmica demostra que és una fet massa repetit i devastador.

Ens referim a accident o incident nuclear a l'emissió involuntària i accidental de materials radioactius; la gravetat, que segueix l'escala INES (de 1 a 7), a nivell internacional, es medeix segons els perjudicis a la salut pública, les conseqüències sobre la població i el medi ambient. Enumerar tots els accidents nuclears que hi ha hagut és impossible ja que, només a les centrals espanyoles, han estat 27, tots de nivell 1 excepte dos, la de Vandellós al 1989 (nivell 3) i la de Trillo al 1992 (nivell 2). A nivell mundial, les més rellevants són: Mayak, Rússia, 1957 (nivell 6); Windscale, Gran Bretanya, 1957 (nivell 5); Three Mile Island, EUA, 1979 (nivell 5); Txernòbil, Ucraïna, 1986 (nivell 7); Goiania, Brasil, 1987 (nivell 5); Tokaimura, Japó, 1999 (nivell 4); Fukushima, Japó, 2011 (nivell 7).

Txernòbil i Fukushima: accidents nivell 7

L'accident de Txernòbil tinguè lloc, a Ucraïna, el 26 d'abril de 1986. Una prova a la central nuclear va produir l'explosió d'un reactor, dispersant radioactivitat per diferents zones de l'antiga Unió Soviètica, Europa Oriental, Escandinàvia, el Regne Unit i els EUA. A Txernòbil, els efectes de la radioactivitat han superat totes les previsions i la veritable magnitut dels danys es va coneixent 25 anys després. Ja han mort gairebé 1 milió de persones i al menys 10.000 milions han estat contaminades per la radioactivitat, quedant 7 milions greument afectades. La catàstrofe de Txernòbil afectà greument a Bielorússia, Ucraïna i Rússia, causant pèrdues incalculables i danys terribles a les persones, la flora i la fauna, quedant directament contaminats més de 160.000kms2 de terra i arribant a afectar més de tres quartes parts del territori europeu. Però també ha revelat la cínica autodefensa dels Estats davant els excessos del seu poder tècnic: els danys del desastre nuclear no només s'han amagat i minimitzat per l'antiga URSS, sinó que, per evitar l'alarma als seus propis països, els estats occidentals han estat còmplices en la mentida i la manipulació, ja sigui a través de les seves pròpies fonts de difusió com a través d'organismes internacionals com la OMS o la OIEA.

L'accident de Fukushima està sent un Txernòbil a càmara lenta. Al Japó, el terretrèmol produí alteracions en l'estructura dels reactors i el tsunami va fer fallar els sistemes de refrigeració. No es va produir cap explosió de cap reactor, sinó fusions de nuclis parcials als reactors 1, 2 i 3; explosions d'hidrògen, destruint els murs de contenció dels reactors; múltiples incendis; fusió de les barres de combustible gastat altament radioactiu, especialment el del reactor 3 tipus MOX, que conté plutoni. Les conseqüències estan sent terribles i es vaticina que superaran la devastació de Txernòbil: fuïtes radioactives cap al mar; emissions de gasos radioactius; detecció de partícules radioactives als aliments; radioactivitat (iode-131 en quantitats no "insignificants", segon CRIIRAD) detectada a tot el món, arribant a l'atmòsfera; alertes per pluja radioactiva, especialment perillosa. La situació está descontrolada tot i els diversos intents dels equips d'emergència de restablir la seguretat, així com els esforços dels lobbies pro-nuclears polítics, tecnoburocràtics i empresarials, amb la ajuda dels mitjans d'informació, de minimitzar el desastre. La veritable dimensió dels danys no la coneixerem fins d'aquí molts anys.

Energia barata? l'interès econòmic real de l'energia nuclear

L'energia nuclear no és una energia barata, tal i com ens volen fer creure, ja que en el balanç econòmic realitzat per fer aquesta afirmació, els lobbies pro-nuclears no han internalitzat els costos de devastació de la salut col·lectiva i individual. Es tracta d'un argument fal·laç que evidencia les arrels tecnocientífiques inhumanes del sistema industrial i post-industrial del qual l'energia nuclear és la actual filla predilecta. Tot i així, si fem un càlcul dels costos d'acord amb criteris productius per a la mercantilització, l'energia nuclear és barata quan es compara amb els preus d'obtenció de les energies fòssils, donat que l'actual dependència energètica dels països proveïdors i el cada cop més evident esgotament d'aquelles, provoquen l'escalada imparable del seu preu. L'energia electro-nuclear només és econòmicament rendible per a les empreses que venen l'energia elèctrica resultant en un mercat que cada cop n'és més demandant i dependent, així com de les característiques derivades de la seva explotació que obliguen a produir aquèlla d'acord amb un model monopolitzat i centralitzat.

La producció d'energia nuclear requereix construccions faraòniques extremadament cares durant tot el seu procés productiu, absorbint quantitats desorbitades de recursos materials i econòmics. Donada aquesta carestia, la intervenció pressupostària pública és demandada pel sector privat: moltes facilitats en la financiació, elevades subvencions estatals o la gestió directament pública de les quals, Fecsa-Endesa i Iberdrola, en el cas espanyol, se'n beneficien. Des de la mineria d'urani, la qual requereix de grans quantitats de roca que s'han de moure per treure una mica del mineral; les centrals nuclears i el seu manteniment; el transports de residus al llarg de grans distàncies, els MTC i els MTI per a la gestió d'aquells; o la construcció de línies MAT. En definitiva, estem parlant de milers de quilòmetres quadrats de territori, materials i milions d'euros destinats a aquesta producció energètica de la qual només uns pocs en treuen un benefici real.

Evidentment, es tracta de maximitzar beneficis minimitzant costos. Però el cinisme nuclear culmina amb el concepte "cost monetari de l'home-sievert", que serveix als científics i tecnòcrates per evaluar, segons ells, objectiva i racionalment, si seria més avantatjós protegir les persones o irradiar-les. La vida, la mort i la malaltia passen a ser valors de mercat i les suposades *objectivitat i racionalitat*, predicades per una indústria tant científica, tecnològica, segura i desenvolupada, només tenen un significat econòmic. Mostrant tota la cruesa que està darrera d'aquest concepte, s'ha arribat a establir, per exemple, que el cost de l'home-sievert és trenta-tres cops més baix en un país en vies de desenvolupament que en un país ric. El què en resulta de les possibles equacions per calcular l'esmentat cost és obvi: l'anomenat "interès general" no és compatible amb l'individual, és a dir, assegurar la bonança dels indicadors macroeconòmics és la prioritat, encara que això impliqui explotació i devastació generalitzades, de persones i territoris.

Els indicadors macroeconòmics es basen en el model capitalista industrial i post-industrial. És en aquest punt ón hem d'entendre l'interès econòmic dels lobbies pro-nuclears en la generació d'energia nucleoelèctrica, en un model politico-econòmic que els hi garanteix grans beneficis, que s'alimenta del consum initerrumput i d'una producció intensiva, basades en la obsolescència programada (4) de bens i persones; un sistema acceptat per la societat justificant-se amb l'anomenat progrés, el desenvolupament, portadors de les il·lusions de benestar i seguretat; la inviable promesa de creixement infinit en el qual la tecnologia i l'energia tenen un paper central, convertint-les en recursos molt demandats i profitosos. Però des de fa anys que el model de progrés i creixement il·limitat es veu amenaçat per la limitació dels recursos planetaris i, especialment, els energètics, que han fet funcionar tot l'engranatge. El control dels recursos es converteix en objectiu clau. Recordem que l'ànsia d'aquest control està al darrere de guerres i aliances internacionals (com les recents intervencions militars occidentals al món àrab), explotació de les poblacions i de les terres dels països desenvolupats i de part del neocolonialisme. Sota el nom de "independència energètica", els lobbies pro-nuclears (com son, a nivell mundial, Areva, Atomstroyexport, Siemens, Westinghouse i General Electric; a l'estat espanyol, Fecsa-Endesa i Iberdrola) monopolitzen i controlen la generació d'energia per arribar a un mercat el més extens possible, afegint una faceta més al neocolonialisme. Aquest seria el cas, per exemple, de França i Espanya al nord d'Àfrica, sent la MAT la infraestructura que permetrà aquesta dominació.

Catastrofisme i societat autoritària

La catàstrofe de Fukushima ha revifat el debat mediàtic sobre com s'ha de projectar el model energètic que ha de nodrir l'ideal de progrés verd i sostenible tant estimat pels lobbies econòmics i polítics: energia nuclear vs energies "renovables". Les primeres campanyes pro-atòmiques, proclamaven la necessitat de l'energia nuclear pel creixement econòmic, mentre que en els últims anys es preferia parlar de què l'energia nuclear podia contribuir a la reducció de les emissions de carboni i, per tant, presentar-la com una energia "verda". Ambdues postures formen part d'un debat sense sortida, buit en la seva base. La única raó que realment recolza aquest "cacarejat" canvi de model energètic, ja sigui d'energies fòssils, nuclears o renovables és la perpetuació del model del creixement. És doncs indiscutible el triomf del nuclear com a font energètica, aparellada amb energies *renovables* indispensables per assegurar el rentat de cara davant la opinió pública: la producció nucleoelèctrica exigeix un model d'explotació en monopoli, centralitzat, de gestió tecnoburocràtica altament especialitzada, de control intensiu, característiques elementals dels indissolubles poders polític i econòmic post-industrials. Així, el lobby pro-nuclear no és només empresarial, sino que els beneficis que reporta també són profitosos per a les esferes polítiques i requereix la seva col·laboració.

El desenvolupament nuclear té una característica intrínseca i bàsica: l'existència del risc i la catàstrofe ens porta a la necessitat de dominació, ón el manteniment de l'ordre es converteix en una necessitat primordial. El paper de l'Estat en aquesta tasca és evident ja que és l'encarregat de garantir la seguretat de *les ciutadanes i els ciutadans*. L'energia nuclear, doncs, permet a l'aparell estatal reforçar el seu poder; recordem de tots dos tenen un origen militar al qual no han renunciat en cap moment. El poder estatal és insostenible sense l'amenaça militar i el cos que la garanteix, l'exèrcit; el poder nuclear té al darrera el perill que pot implicar el descontrol d'aquesta

>>>>>

>>>>>
font energètica i, evidentment, la seva màxima catàstrofe: la bomba atòmica. Així doncs, l'univers nuclear és el laboratori idoni per fer progressar poderoses tècniques de control: des de innovadores tecnologies fins a la ordenació dels professionals de la generació electronuclear a través de la jerarquització i especialització, passant per l'establiment d'estrictes procediments d'actuació, mètodes per assegurar-ne l'obediència a aquests o recerca i investigació constant, en diverses àrees, sobre comportaments socials i incidència dels mateixos en les poblacions sotmeses a la dictadura nuclear.

Però tal i com demostren els totalitarismes del segle XX i les democràcies actuals, controlar la informació de tot allò que en realitat és inassumible humanament és el més adient per assegurar l'obediència social: la mentida creïble és més eficient que la censura. I el progrés nuclear ho facilita: informació altament especialitzada, que no pot ser comprensible pels usuaris, garantitza el monopoli d'aquesta, la manipulació i el secretisme, assegurant l'acceptació per part de la població de la producció nuclear. La societat queda llavors en una situació de servilisme total, assegurat pel desconeixement del perill real que l'envolta; de l'altra banda, un poder polític i econòmic que concentra la informació i les conseqüents possibilitats d'organització (enmirallada en ordenacions militars) dels territoris i les poblacions crèdules, gràcies a un exèrcit de tecnoburòcrates, científics i investigadors que no dubtaran en participar en l'entramat i conseqüències de la nuclearització, fidels al sector industrial que materialitza la promesa de feina i recerca a les quals aspiren, ja sigui a través de millores i avenços tecnològics respecte a la seguretat, la producció energètica o els residus; o a través de la gestió de tot l'entramat burocràtic i de control d'informació que un sistema que mou tants recursos i que implica tants riscos requereix.

L'ocultació sistemàtica que acompanya la indústria nuclear es coneix com el "síndrome de Tsuruga" (5), d'acord amb E. Rodríguez Farré, i es refereix a la tergiversació empresarial i governamental sobre els riscos ambientals i sanitaris posats en evidència durant l'accident ocurregut a la planta nuclear de Tsuruga (Japó) al 1981, ón foren vertits 40.000 litres de líquid contaminat al clavegueram de la ciutat de Tsuruga i que no fou sapigut per la població fins a 100 dies més tard degut als grans esforços de l'empresa per amagar-ho. Les fugues radioactives de Vandellós-II al 2004-2005 i a Ascó-I al 2007-2008 i al 2011 en són la mostra més propera que tenim d'aquesta característica del nuclear, deixant clar que el Consell de Seguretat Nuclear en el cas espanyol segueix la mateixa línia.

La manipulació per part de l'Estat i els seus mitjans de informació, coneguts com a mass media, de totes les implicacions devastadores de la dependència nuclear, és revela necessària i inherent pel mateniment i l'existència d'una societat nuclearitzada, per assegurar que les poblacions accepten conviure amb aquesta producció energètica. El desastre de Txernòbil n'és la prova més clara d'aquesta manipulació per assegurar la perpetuació d'una tecnologia que tant profitosa és pel poder.

desmuntant els contrasentits i creant xarxa

El sistema político-econòmic industrial i post-industrial porta implícites la catàstrofe i la devastació en la seva realització habitual i normalitzada. La gestió del mateix requereix una lògica militar ón els recursos (humans i materials) han d'estar ordenats i disciplinats: l'engranatge ha de continuar funcionant, sense errors. Creixement econòmic, progrés i tecnologia prometen un benestar i una seguretat irrealitzables; conceptes com desenvolupament sostenible no són més que un eufemisme de la predació del medi humà i natural. L'energia nuclear és l'eina més rentable que alimenta, desenvolupa i aprofundeix en aquest model polític, econòmic i social, de tecnologia complexa i cara; de coneixements especialitzats i, per tant, privatius, no autogestionables per les poblacions afectades; de model centralitzat i, per tant, jerarquitzat, requerint el control i dominació tecnoburocràtics.

Actualment, tot i que no existeixen plans de construcció de noves centrals nuclears i, deixant de banda els recents allargaments de centrals com la de Garona, no sembla que n'hi hagin d'haver en un temps. Això no implica cap victòria i la lluita antinuclear pot expressar-se a través de diferents conflictes relacionats amb la implantació en el territori d'altres infraestructures necessàries per l'entramat nuclear. És el cas de la lluita contra la MAT; la oposició a la construcció del MTC; el bloc de transport de material nuclear (al febrer van ser detinguts anarquistes a Itàlia per voler impedir el pas de material nuclear per Val Susa; dies més tard, 300 persones eren detingudes a Alemanya per bloquejar el pas de residus radiactius); la lluita contra l'apertura de mines d'urani a Extremadura i Salamanca, etc.

L'alternativa energètica ha d'alimentar les necessitats realment humanes i no les dictades pel mercantilisme i la seva voràgine de tecnologia complexa i especialitzada, alimentant l'extensió del poder. Una nova aposta energètica a través de les renovables ha de basar-se en descentralitzar els processos de generació, amb xarxes tècniques comunals per l'autogestió i autoabastiment local de l'energia. Una proposta energètica viable no es pot desvincular de la necessitat d'acabar amb el sistema polític i econòmic progressista del creixement; l'alternativa verda post-industrial és una entelèquia utilitzada pels què es beneficien del model actual. Ni tenen sentit la producció i consum intensius i superficials, ni l'espoli humà, material i energètic que impliquen.

Notes:
1 Especialment als reactors MOX que funcionen amb diòxid de plutoni "reprocessat", com era el cas del reactor 3 a Fukushima i 21 dels reactors que hi han a França, entre altres. Utilitzar plutoni no només aumenta la gravetat dels incidents i accidents nuclears; s'ha de tenir en compte que Tots els reactors nuclears produeixen una acumulació de plutoni, evidenciant la conexió entre energia nuclear i armes atòmiques. No és per casualitat que els EUA, Rússia i les principals potències atòmiques volen controlar el cicle que combustible dels reactors d'altres estats, com en són exemples recents els casos de Corea del Nord o Irán.
2 Els experts mèdics propers als lobbies pro-nuclears només tenen en compte els iodes radioactius, com si el cóctel de radionúclids expulsats al mateix temps que el iode, un cop inhalats i ingerits, no tinguéssin cap efecte sobre la salut. No em d'oblidar que per que les pastilles de iodur potàssic siguin efectives s'han d'ingerir abans de l'exposició a les radiacions o abans de 6 hores després de l'exposició, objectiu prou difícil en cas de catàstrofe. En definitiva, l'existència de iodur potàssic venen a ser un placebo social.
3 Sigles de la línia Molt Alta Tensió. Línia de 400.000 volts que travessarà Catalunya, tot i que n'hi han d'altres projectades a altres llocs. Aquest projecte *d'autopista elèctrica* preten fer arribar electricitat, procedent de les centrals nuclears de l'Estat francès, al Marroc i al Nord d'Àfrica, amb la col·laboració de Fecsa-Endesa i Iberdrola, assegurant el negoci d'exportació energètica.
4 La obsolescència programada és la planificació de la fi de la vida útil d'un producte o servei, de manera que aquest es torni obsolet o inservible al cap d'un període de temps calculat per endavant pel fabricant o empresa de serveis, durant la fase de disseny del producte o servei. Aquesta característica dels productes o serveis va ser integrada de forma generalitzada a toda la producció a partir dels anys 50 per accelerar el ritme de consum i del lucre econòmic.
5 Més informació a Eduard Rodríguez Farré, El síndrome de Tsuruga (Energía nuclear y violencia institucional), Revista mientras tanto, nº 8, 1981, pp. 15-21.

Bibliografia recomanada :
1 *Casi todo lo que usted desea saber sobre los efectos de la energía nuclear sobre la salud y el medio ambiente*, Eduard Rodríguez Farré y Salvador López Arnal. Ed. El Viejo Topo
2 *La nuclearización del mundo*, Jaime Semprún. Ed. Pepitas de Calabaza
3 *El estado nuclear,* Robert Jungk. Ed. Crítica
4 *Chernoblues/La sociedad nuclear,* Roger Belbéoch. Malapata Ediciones y Biblioteca Social Hermanos Quero.
5 *El espejismo nuclear. Por qué la energía nuclear no es la solución, sino parte del problema*, Marcel Coderch y Núria Almiron. Ed. Los libros del lince
6 Revista *Resquicios, revista de pensamiento crítico*, nº1, abril de 2006.

Primer de Maig a Berga

un del cejeb

Berga, maig de 2011

Per celebrar l'1 de maig, el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs va organitzar el dissabte 30 d'abril, unes jornades durant tot el dia que es van iniciar amb una caminada, des del centre fins a Queralt, on vam acabar penjant la nova placa en honor a en Ramonet Xic i als anarquistes morts a la comarca. Ens vam fer una foto molt bonica i varem baixar al centre per a fer un pica pica i una fideuà vegana molt bona, encara que la va fer qui la va fer.

Després del cafè, per cortesia dels veïns, es va fer la presentació del llibre de la columna clitoriana, El traç de les invisibles, reflexions entorn el treball des d'una perspectiva de gènere coeditat pel col·lectiu esmentat amb el suport del centre d'estudis. Va acabar amb un apassionat debat i un berenar dolç per a recuperar forces, per tal de poder ballar i cantar durant l'actuació de Pain in Spain. Tot un seguit d'activitats diurnes, lúdico culturals que van acabar amb prou temps per poder anar a sopar i marxar on volguéssim marxar.

DES D'AQUEST INDRET VAN SER LLANÇADES PART DE LES CENDRES DEL COMPANY RAMON CASALS ORRIOLS, RAMONET XIC (1908-2001).
NO OBLIDAREM MAI EL RAMONET NI LA RESTA D'ANARQUISTES QUE VAN DEDICAR LA SEVA VIDA A LLUITAR CONTRA TOTES LES INJUSTÍCIES, AUTORITATS I EXPLOTACIONS.

VISCA L'ANARQUIA!

En homenatge al qui va ser amic i company en la lluita per l'Ideal.

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT
CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS

Berga, novembre de 2001, abril de 2009, abril de 2011

Moviments socials i pensament únic

Pep i tu

Berga, maig de 2011

Entenc aquí moviments socials (MMSS) com el conjunt de la gent que lluita per un món més just, de diferents maneres i agrupada en diversos projectes, sovint alguns d'aquests projectes generen una imatge d'unitat dels MMSS, imatge generada per servir els interessos concrets del grup que la genera i que subordina l'heterogeni conjunt als seus interessos. Imatge que, d'altra banda, considero allunyada a la realitat i que, en tot cas i al meu entendre, és dolenta ja que és homogeneïtzadora, autoritària i unilineal.

Concretem ara amb exemples amanits amb una mica de resignada ironia:

Diu que el capitalisme tendeix al monopoli. Catalunya, com TV3, també. I els moviments socials de Catalunya —si existeixen—, també. No fos cas que hi hagués mal rotllo. I per això alguns s'emprenyen quan altres no acceptem que hi hagi una publicació que s'autoerigeixi en portaveu dels MMSS ni acceptem tampoc que una candidatura digui representar el conjunt dels MMSS a les institucions. De fet s'emprenyen quan practiquem unes maneres de fer que no són les que el "poder" dins els MMSS promou, que no són les pràctiques dominants vaja.

Si apostem pel pensament crític, per l'antiautoritarisme, si ens oposem al pensament únic i a la dominació no pot ser que alhora de la veritat ens regim per les lògiques de l'amiguisme, que tanquem files entorn la fe i contra el lliurepensament.

Tot això es veu amb els nombrosos i reiterats conflictes dins l'esmentat àmbit "alternatiu": agressions feixistes per part de membres de candidatures popularíssimes, agressions de gènere per part de membres d'Ateneus de viles nostrades, patètics conflictes en Ateneus extraordinàriament anàrquics i un llarg etcètera de lamentables i cíclics episodis. Tot plegat que projectem una imatge diferent a la resta de la societat, amb l'argument que volem canviar-la i, en canvi, ens comportem la majoria de cops segons les mateixes lògiques menyspreables, i sovint encara pitjor.

No seguiu consignes. Penseu per vosaltres mateixes. No seguiu ni les consignes que ara expressaré: Visca la dissidència, també dins els suposats moviments socials. Vive la resistance! Que visquin les anarquies!

La Cooperativa Integral Catalana al *centre*

Pep i tu

Berga, març de 2011

El passat dissabte, 12 de març, al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs es va dur a terme una xerrada sobre la Cooperativa Integral Catalana. La xerrada era organitzada per l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, tot i que finalment es va dur a terme al local del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, el centre. Per part de la Cooperativa Integral Catalana va venir a explicar el projecte l'Enric Duran, conegut per haver protagonitzat una recuperació o expropiació de diners a diverses entitats bancàries, ara fa dos anys aproximadament, per tal de finançar diversos projectes socials.

La xerrada va ser molt estructurada i va permetre conèixer àmpliament el projecte de la Cooperativa Integral Catalana, un projecte ambiciós que funciona des de fa deu mesos. Aquest projecte cooperatiu és tant de treball, com de consum, com de serveis i abraça a tots els aspectes de la vida —per això és integral—, actualment està en ple desenvolupament i conforme va creixen i es va fent més integral permet l'autogestió de la vida dels participants a més nivells. Tot i que s'estan implementant projectes similars a la Bretanya i també a altres regions ibèriques, el marc de la Cooperativa Integral és Catalunya i en especial el món local per facilitar les relacions entre les persones i els grups que en formen part i que la fan possible.

L'Enric va explicar àmpliament i al ritme de les preguntes de la vintena de persones que van assistir a la xerrada, el procés de creació i el funcionament d'aquest model de treball, consum, intercanvi i col·laboració que és la Cooperativa Integral Catalana. Al cap i a la fi un exemple pràctic de model de vida sostenible tant socialment com naturalment i en gran mesura al marge de les habituals esclavituds diàries. Un model pràctic d'autogestió en constant construcció. Una proposta més de pràctica vital llibertària.

Més informació a: http://cooperativa.ecoxarxes.cat

Homenatges als Badia a *la Directa*

Pep Cara

Berga, maig de 2011

Llegeixo a la Directa, perquè m'avisen —ja que fa temps que no la miro— que fa setenta cinc anys van matar els germans Badia. D'aquesta manera comença un artícle parcial i demagògic fet amb l'objectiu d'homenatjar la figura d'un destacat torturador i feixista català i la seva gent. Aquest tipus d'articles sobre la maldat de la FAI i els anarquistes són habituals a la Vanguardia i a l'Avui però francament i malgrat tot em sorprèn que apareguin a la Directa.

Expliquem ràpidament a què es dedicaven els homenatjats. Durant la II República Miquel Badia va ser cap de les Joventuts d'Estat Català i un dels impulsors dels «escamots», organització paramilitar que s'emmirallava en els «fasci» italians. Secretari i Cap de Serveis d'Ordre Públic durant el 1933 i el 1934, sota la conselleria de Gorvernació de Josep Dencàs (un altre feixista declarat que fugirà a l'Itàlia de Mussolini després dels fets d'octubre del 1934). Una perla vaja. Durant la vaga del transport del 1933 va fer servir els escamots per conduir els tranvies i evitar així la vaga. Precisament l'anarquista berguedà Ramon Casals ens explicava com de l'Alt Llobregat van baixar a Barcelona molts companys per enfrontar-se als «escamots» i intentar que la vaga tirés endavant, entre ells Ramon Vila Capdevila, per exemple. Mentre Dencàs, Badia i la seva gent van estar al front de l'ordre públic de la Generalitat les tortures a companys anarcosindicalistes es van succeir. Van ser uns torturadors molt valents i va ser probablement això allò que els passà factura pocs anys després. No van ser però tan valents l'octubre del 34 quan van abandonar les armes i van sortir corrents davant els militars. Per sort les armes les van recollir els llibertaris —com explica l'amic Enric Casañas— i les van fer servir contra els militars, ara amb èxit, les obreres i obrers de Barcelona el 19 de juliol de 1936.

Al pinxeta i torturador del Badia el podia haver matat qualsevol. Va fer molts amics. La veritat és que els van matar. Pel senyor Gibert va ser un assassinat, per mi va ser un ajusticiament; però això, és clar, són opinions. Cal reconèixer però, que Justo Bueno —el suposat autor— va molt bé als homenatjadors per tal de tapar altres possibles autories fruit del joc brut entre faccions dins ERC (Badia i Dencàs versus Companys), o fruit de tèrbols assumptes de drogues i prostitució als baixos fons barcelonesos o, fruit també, d'algun que altre embolic de faldilles.

I al Justo Bueno? També el van matar, concretament va ser afusellat al Camp de la Bota pels franquistes —els amics dels Badia, vaja— segons Gibert a causa dels seus crims. Gibert diu que fou la casualitat allò que va determinar el final de l'anarquista. Però no va ser casualitat que Pedro Polo Borreguero que va estar sota les ordres de Badia i a la cacera d'anarcosindicalistes durant la república fos durant el franquisme cap de la Brigada Políticosocial. Polo i Quintela van ser els màxims perseguidors del Quico i la resta de guerrillers anarquistes catalans. Polo va desenvolupar sempre la mateixa funció: perseguir el moviment llibertari, sindicalistes durant la república i guerrillers durant el franquisme; sempre grups anarquistes.

Els paramilitars "Escamots" d'Estat Català desfilant a plaça Espanya durant la República.

L'ús de la història és increible. I els nacionalistes, també l'esquerra independentista i la seva premsa s'ho hauria de fer mirar. Un feixista no deixa de ser-ho per ser català. No pots fer teu un maqui com el Quico (deixant de banda qualsevol respecte cap a ell, la seva lluita i les seves idees) i, alhora, els Badia i López Borreguero que van ser els seus màxims enemics.

Pel que fa a la Directa, crec que ha perdut el nord si es reclama dels moviments socials i per tant de la justícia social. Moltes fa temps no ens hi sentim identificades. Per moltes els funcionaris de presons segueixen sent carcellers, les agresssions ho són les faci qui les faci, i naturalment, els caps de policia i els consellers d'interior d'ahir i d'avui no deixen de ser-ho per molt catalans que siguin i és per tot això que mai no es pot quedar bé amb tothom. Cal triar i suposo que el mercat mana. Salut i anarquia!

Un país que no recorda la seva història acaba perdent la identitat

Josep Quevedo Garcia

Berga, maig de 2011

En primer lugar soy consciente, que el señor Quim Gibert, autor de esta oda en prosa sobre la figura de Miquel Badia, busca afanosamente el reconocimiento institucional para el fascismo catalán. Se basa fundamentalmente en los testimonios del historiador Josep Benet y de los apologistas de Miquel Badia, Josep Planxart y Jaume Ros i Serra.

Situaremos ideológicamente a estos testimonios. El primero Josep Benet, experto en difamar a los anarquistas y a los anarcosindicalistas, atribuyéndoles todos los males de Cataluña. Su único objetivo ha sido demostrar que la iglesia católica catalana no participó en el genocidio perpetrado por Franco contra el movimiento obrero catalán. Actualmente la mayoría de los investigadores (aquellos que acuden a los archivos a investigar los documentos de la guerra civil),sostienen que si bien el ejecutor del genocidio fue Franco y sus africanistas, los ideólogos e inductores de estos hechos correspondió a la iglesia española, con una gran participación de la curia catalana y del clero rural catalán (analfabeto y clientelista). Su segundo objetivo ha sido, criminalizar al movimiento obrero catalán, representado por el anarcosindicalismo de la CNT. Los otros dos testimonios han actuado al son de "qui paga mana". Sin comentarios.

Los hermanos Badia, fueron asesinados por un comando de Falange Española, concretamente por el llamado grupo de los vascos. Capitaneados por el hombre de acción "Girón de Velasco". A causa de que el fascismo italiano, consideraba a Estat Català, como el referente del fascismo español, aunque este se declara institucionalmente separatista. Las observaciones manifestadas por Mussolini a los dirigentes de Falange Española va en esta dirección. El líder italiano les dijo que el fascismo catalán contaba con Dencàs y sus muchachos los hermanos Badia, miembros del gobierno de la Generalitat. Y que ellos eran una insignificancia.

Una vez asesinados los hermanos Badia, fue muy fácil especular con la autoria. La culpa de los de la FAI, de los obreros anarcosindicalistas catalanes. Si estos señores que constantemente, atribuyen todas las muertes a la FAI, se hubieran preocupado un poco por investigar el asunto, el resultado sería otro. Desde enero de 1936 la CNT, tenía preocupaciones más importantes que preocuparse por el estado de salud de Miquel Badia. Solo en Cataluña tenían cinco mil presos gubernativos y la mayoría de los sindicatos estaban clausurados, sin menospreciar la reunificación con el trentismo y sobre todo la reorganización de los sindicatos.

Con el golpe de estado de Franco un par de meses después de las muertes de los hermanos Badia, el movimiento obrero catalán asumió la responsabilidad de desbaratarlo en Cataluña, para ello solo contó con sus efectivos unos veinte mil solo en Barcelona. Las fuerzas de orden público en Cataluña tenia pocos efectivos y no todos leales a la República. Hay que recordar que la guardia civil y su jefe Aranguren no se sumaron al acto hasta que la balanza no estuvo de parte de los hombres y mujeres de la CNT. En plena guerra civil el fascismo de Estat Català siguió negociando con la Italia fascista de Mussolini una rendición de Cataluña bajo la protección de la internacional fascista, pero la experiencia de Santoña les obligo a desistir, al no fiarse de la capacidad que los italianos, tenían para convencer a Franco. Durante la guerra civil Estat Català, trabajo, a sueldo de PSUC y puso a disposición de los ucranianos, a todos sus pistoleros, atracadores y mafiosos, para ilegalizar la CNT y responsabilizarla de todos los actos violentos. Se quedaron casi todos en la retaguardia y participaron en todas las conspiraciones que se organizaron en Cataluña, como el caso Reverter, donde uno de los esbirros de Miquel Badia, Pedro Polo, tuvo que exiliarse a Francia por que estaba comprometido hasta el cuello. Luego formaron los comandos del crimen organizado e institucional de los ucranianos, como, los hechos de mayo, Puigcerdá, Amposta, Vic, Tortosa, caso Nin, etc. Finalmente se pasaron a Franco y formaron parte del aparato represor, especialmente durante los años 1939-50. Muchos de ellos volvieron, raíz de los pactos que el régimen franquista suscribió con los americanos, por exigencias del guión, su militancia pro CIA, les garantizaba el perdón y el enchufe del régimen. Removiendo los archivos tenemos "respecto de la campaña antianarquista de que hablo en mi artículo puedo informaros confidencialmente, que está sostenida por los comunistas, los cuales no desprecian ocasión para achacarnos la responsabilidad de todos los desastres y no se recatan de atribuirnos también todos los robos y asesinatos que se hayan cometido en España. He averiguado asimismo que la actitud adoptada por los radicales socialistas franceses, basada según ellos mismos en las atrocidades cometidas por los anarquistas españoles y en la violación del derecho de propiedad de los extranjeros, es debida a los informes pésimos que en los centros oficiales de Cataluña y muy especialmente en los núcleos del PSUC, se dieron a la Comisión Radical Socialista que se tuvo en Barcelona. Uno de los componentes de esta comisión, diputado por el Sena, con el que hablé personalmente, me informó de estos detalles, declarándome como ampliación, que, preguntando él a un elemento de la Generalitat que le servía de guía e intérprete, si era cierto que se habían asesinado a más de 30.000 personas, contestole aquél en sentido afirmativo, agregando ..pero esto lo han hecho los de la FAI." Paris 15 de febrero de 1937. Firmado Elizalde, Miembro Comité Peninsular de las JJLL. PS-Barcelona 1568/3. Centro Documental de la Memoria Historia. Salamanca.

Desmemòria democràtica

Per a l'Aran i en Max, llavors de llibertat.

Pasqual Aguilar Pérez

El món, abril de 2011

Fa uns dies vaig comprar un conte infantil de la col·lecció La guerra dels grans, editada per Tantàgora, amb el suport de la Direcció General de la Memòria Democràtica i la Regidoria de Drets Civils de l'ajuntament de Barcelona.

El conte reflecteix d'una manera entenedora l'experiència de la guerra civil i la repressió que la va seguir. Al final del llibre hi ha un text de Francesc Vilanova Vila-Abadal que explica els fets històrics i les intencions de la col·lecció: apropar la guerra civil a la mainada d'avui dia a partir de l'anècdota d'un infant que la va viure, i fer un crit cívic perquè «no torni la guerra, cap guerra, aquí i enlloc». Si es vol transmetre un missatge pacifista potser valdria més no caure en aquest lema tou i sobrepassat per la realitat. Crec que, més enllà dels nobles desitjos, és important que les nenes i els nens sàpiguen que el capitalisme porta la guerra en el seu germen, i que el sistema que coneixem com a democràcia és el rostre més amable d'una forma d'explotació i dominació d'abast mundial, que incorpora la infància com una mercaderia més.

Continuo la lectura, i com que la desmemòria democràtica paga i mana, Vilanova afirma: «A Catalunya, l'esclat de la guerra va anar acompanyat d'un moviment revolucionari que va provocar un gran desordre i la persecució i mort de moltes persones d'ideologia conservadora i amb creences religioses». Cal aclarir que el «gran desordre» és l'aparició d'un nou ordre social més igualitari, que no encaixa de cap manera en el pensament i la historiografia burgesa; per tant, es presenten els fets descontextualitzats i es difon una imatge d'aquest període de plena de caos i sang. Però durant la primera setmana de la revolució els serveis bàsics ja funcionaven, i la violència va ser espontània, poc arbitrària i fruit de dècades de repressió i humiliacions. De les paraules de Vilanova es desprèn una càrrega contra el moviment revolucionari —i per extensió, contra tots els que també ho són—. Sembla que per mantenir aquesta democràcia calen criatures alliçonades amb frases buides, macerades en la pedagogia de l'obediència i amarades d'un civisme que amaga covardia intel·lectual.

El discurs actual sobre la guerra civil té tots els mitjans per difondre una imatge cada vegada més allunyada de la complexa realitat d'aquells anys, dels quals es vol esborrar i desqualificar tot el que va suposar l'abolició de la propietat privada i de la jerarquia: les col·lectivitzacions, les milícies... El mecanisme de manipulació és senzill i prou conegut: rebutjar o maquillar el que no es pot assimilar amb la intenció de construir una història i un món que s'adaptin a les necessitats del poder. Així es fomenta l'amnèsia històrica i es crea un discurs que vol enterrar l'acció col·lectiva emancipadora practicada abans i durant la guerra civil.

Penso que és fonamental la feina pacient i tenaç de recuperar la memòria de totes les víctimes del feixisme, incloent els milers de persones de conviccions anticapitalistes. Certes associacions i particulars breguen amb la política oficial, i amb aquesta lluita assenyalen un límit més de la democràcia.

La desmemòria intenta contínuament esborrar els moviments socials dissidents i alliberadors de l'imaginari col·lectiu. L'últim exemple ha estat la manera com s'ha amagat la lluita per l'objecció de consciència i la insubmissió, que va conduir a la suspensió del servei militar obligatori fa deu anys. Els discursos commemoratius de l'efemèride (Chacón i cia.) han volgut fer creure que la maduresa de la classe política va permetre fer aquest pas. En aquest sentit vull recordar les paraules de l'insubmís Pere Comellas: «Vam ser nosaltres els qui vam posar en qüestió el dret a segrestar els nois per fer-ne soldats —és a dir, assassins en potència. Nosaltres vam donar una nova direcció al moviment per la pau un cop aprovada la llei d'objecció de consciència. Nosaltres vam situar la discussió molt més enllà de l'objecció reconeguda legalment (amb una prestació substitutòria pensada per distreure els progres mentre tota la resta continuava desfilant i disparant) i així vam fer possible que ser objector —una cosa que només uns anys abans es considerava radicalíssima— fos el més normal del món, i de pas el més còmode.»

L'arbre de la memòria dels de sota és fràgil, però és bàsic enfortir-lo si volem que no s'assequi cap arrel de la resistència a l'opressió, a la deshumanització i a la pèrdua de comunitat.

La marxa dels maquis a Ponent

Company

Ponent, abril de 2011

La Guerra Civil va acabar l'any 39 del segle passat; la van perdre les classes populars i encara ara en segueixen pagant les conseqüències de la dominació política i econòmica que se'n va derivar. Perquè aquests esdeveniments no caiguin en l'amnèsia històrica tan present en els nostres dies i per mantenir viva la memòria dels lluitadors contra el franquisme, el cap de setmana del 9 i 10 d'abril va tenir lloc a la serra del Montsec la 8a Ofensiva contra l'Oblit.

Encabida dins la XIV Marxa-Homenatge als Maquis que se celebra a diferents poblacions de Catalunya com Barcelona, Berga o Sallent, la 8a Ofensiva Contra l'Oblit, enguany sota el títol Anarquistes al Montsec: de la Columna Durruti als Maquis, ha reunit aquest passat cap de setmana a més de cent participants a la casa de colònies Cal Petit de Vilanova de Meià i els preciosos paratges naturals dels voltants.

Aquest any l'organització, bàsicament el col·lectiu ponentí A les Trinxeres amb el suport de l'Associació Estudiosos del Front del Segre, amb molt bon criteri, ha triat unes rutes menys feixugues, ha reduït el format del concert per donar més pes a les xerrades i presentacions de llibres, i ha afegit l'enriquidora opció d'unes vistoses exposicions que esperem es repeteixi en futures convocatòries. A més, s'ha volgut dedicar aquesta marxa a la memòria del company Abel Paz, que ens va deixar fa pocs anys; a aquest home d'acció, i cronista del moviment anarquista, que va lluitar a la Columna Durruti se li va retre un petit tribut programant una interessant xerrada sobre la seva figura.

Els actes van començar dissabte cap a les 10 del matí quan els participants es van concentrar a l'Hostal Roig, un punt de la serra del Montsec ja passat el poble de Vilanova de Meià. Es va començar a caminar muntanya endins per arribar a unes trinxeres i llocs de comandament de l'exèrcit franquista (l'any anterior ja s'havien visitat les posicions de la 26a Divisió de l'Exèrcit Republicà, que havia estat la popular Columna Durruti). En aquest punt, envoltats d'un paratge natural preciós, l'historiador Pol Galitó va explicar detalladament les posicions del comandament feixista Muñoz Grandes i el desenvolupant de les hostilitats en aquella línia de front. Es va seguir caminant —gaudint d'unes meravelloses vistes de la serra de la Campaneta, de l'embassament de Terradets i dels pobles de Llimiana, Cellers i Tremp— cap a la Cova del Gel o Forat del Gel, una impressionant cavitat a la roca que va servir de base guerrillera. Allà es va dinar i el company Frederic El Bosquerol va explicar les diferents rutes que utilitzaven els maquis per creuar la frontera francesa amunt i avall, les bases que tenien, les vies que seguien per arribar a Barcelona i les activitats que duien a terme. Tot seguit, fotografia de família i tornada; en total, uns vint quilòmetres caminats en unes 5 o 6 hores.

Ja a la casa de colònies, la historiadora Dolors Marín va presentar el seu llibre Anarquistas. Un siglo de movimiento libertario i els historiadors Pep Cara i Txema Bofill van parlar sobre la figura de Diego Camacho, més conegut pel pseudònim d'Abel Paz. A la nit va tenir lloc un animat concert amb la Orquestra de Bolsillo que va musicar poemes d'Eduardo Galeano, i la improvisada actuació rumbera de Farruniko i las Klecas. Finalment, va tancar la vetllada el punxadiscos P'1936. Diumenge al matí es van poder visitar les exposicions sobre la guerra civil, el maquis i el moviment llibertari a Ponent i Martín Arnal i Raúl Mateo van parlar sobre el llibre Memorias de un anarquista de Angües del qual són protagonista i autor respectivament.

I amb un dinar de germanor es van tancar unes jornades que van reunir bona gent, bons actes, bons ideals i bones esperances pel futur... estigueu al cas a www.marxa-maquis.org.

El 2020 se acerca

paninis anti-power
Manresa, abril de 2011

Tal vez sepáis algo sobre el tratado "Operaciones Urbanas en el año 2020", elaborado por la OTAN el año 2003. Surgió con el objetivo de repensar la lógica, la estrategia y las modalidades de las intervenciones militares después del fracaso de Mogadiscio. Haciendo un análisis exhaustivo de la realidad, se dieron cuenta de una condición tan presente en las vidas de millones de explotados como ausente de las categorías con las cuáles la izquierda suele leer el mundo. De qué condición estamos hablando? La certeza de que si la mayoría de la población mundial vive en las ciudades, una tercera parte de esta vive en los suburbios. Tal urbanización de la humanidad, junto a los espasmos de pobreza de la sociedad del petróleo, hace de las metrópolis y megalópolis – del "primero", "segundo" y tercer" mundo- lugares propensos a la explosión social. Las revueltas en les "banlieues" franceses, la de Grecia y las que están pasando en el norte de África, dejan entender que las cabezas vacías de la OTAN algo de razón tenían. El enemigo que más temen no son los ejércitos de los otros estados, sino las poblaciones en revuelta.

Uno de los 5 puntos de la estrategia del Tratado de la OTAN se llama SHAPE (modelar). Una de las maneras de modelar un territorio urbano en revuelta es el aislamiento informativo del mismo. A finales de enero y durante algunos días, la zona de "El Cairo" insurrecta fue comunicacionalmente aislada del resto de Egipto y del mundo. Es la primera vez en la historia que se produce un bloqueo de estas características. En Libia también han aplicado este sistema de bloqueo.

¿Hipótesis absurdas? En el Departamento de Ingeniería y Ciencias Informáticas existe un grupo especializado en el sector de las telecomunicaciones aplicadas a la seguridad nacional. ELEDIA GROUP. Los coordinadores son un hombre de la empresa FINMECANICCA (la quinta empresa de armamento del mundo) y otro miembro de la EMI (grupo petrolero mas grande de Italia). ELEDIA estudia como obscurecer los flujos de comunicaciones. Durante una temporada, de El Cairo solo salían mensajes a favor de Mubarak, cuando todas las otras comunicaciones seguían bloqueadas. ¿Cómo puede ser? Se trata de un proyecto de investigación sobre WEB SEMÁNTICA que se desarrolla entre otros sitios en Rovereto (Trento, Italia). En este proyecto colaboran un centro de estudios sobre el cerebro, un laboratorio de Microsoft, el Departamento de Ciencias Informáticas de Trento y EUROTECH (una ramificación de Finmecanicca presente en Afganistán). El control de los flujos informáticos en Egipto no ha podido con la revuelta. El poder no es invencible.

Pero y en el estado español, ¿hay alguna empresa que tiene algo que decir? INDRA (empresa con sede central en Madrid y oficinas en Barcelona dedicadas a la alta tecnología y comunicaciones) produce los sistemas eléctricos y de control que utilizan muchos medios de transporte militares, como por ejemplo la fragata española en Libia. Indra tiene oficinas comerciales repartidas en todo el mundo y una de estas se encuentra en Trípoli. El rol que tiene esta empresa en la intervención española en Libia es muy importante.

Indra colabora con muchas universidades de España, como por ejemplo la Universidad de Valencia y la de Zaragoza. Indra y la Universidad de León han creado un laboratorio especializado en tecnologías de inhibición de telefonía, está claro que en consonancia con Web Semantica.

Desde que se acabó el servicio militar obligatorio en Europa, el antimilitarismo ha perdido en consistencia por su falta de intervenciones prácticas como era la práctica de la insumisión. Lo que se puede hacer ahora para recuperar la lucha antimilitarista es golpear a las empresas y sus ramificaciones en la sociedad (universidades, bancos, centros de recerca,…) que son directamente responsables de las guerras que el estado español lleva a cabo en Libia, Líbano y Afganistán.

Los principales accionistas de Indra son CAJAMADRID, CORPORACIÓN FINANCIERA ALBA, CAJA ASTUR y CAJAGRANDE de CARTAGENA.

Rebueltas en Egipto

Mira'm amb uns altres ulls

Com tractem i anomenem a les persones amb capacitats limitades?

Alba C. M
Berga, maig de 2011

Les persones amb capacitats limitades (1) no són disminuïdes, discapacitades, retardades mentals i/o subnormals sinó persones. Al llarg dels anys i avui dia seguim dirigint-nos a persones amb certes limitacions de manera desqualificativa.

Per desgràcia encara parlem del disminuït, del subnormal o el discapacitat i tractem aquestes de manera infantilitzada i sobreprotectora. Jo tinc molt clar que no m'agradaria formar part d'aquest estereotip, ja que jo a l'igual que qualsevol altra persona també tinc les meves limitacions. Hi ha persones que pensen que les etiquetes no són importants, però tal com diu Mercer (a Pallisera, 1998) (2) quan canvia la definició, canvia el col·lectiu, i amb aquest canvi de definició, la «realitat» de l'etiqueta. És a dir, totes les paraules tenen un significat, el contingut del qual recau directament sobre la persona. Els conceptes de disminuït, retardat mental, incapaç, subnormal,..., sempre han tingut i tindran un significat despectiu. Per tant, és tant important canviar la definició com la paraula utilitzada per etiquetar i designar a la persona o grup. Així doncs, si totes i tots fem l'esforç d'anomenar a les persones «persones» ajudarem a transformar, cap a millor, la realitat social d'aquestes ciutadanes i ciutadans.

Al llarg dels anys s'ha parlat d'integrar i ara s'utilitza el terme d'inclusió. La diferència és que «integrar» vol dir " unir en un tot», és a dir, que s'han de tenir presents i han de ser una part de l'estructura social, i per formar-hi part han d'adapatar-se a les exigències de la societat. En canvi «incloure» va una mica més enllà, vol dir «posar una cosa dins d'una altre», per tant, incloure en la societat. Amb això vull dir que ha de ser la societat qui adapti, estructuri i organitzi l'entorn social, perquè aquestes persones tinguin les mateixes oportunitats i estiguin en igualtat de condicions i drets respecte la resta de població. Hi ha un autor que diu: «La discapacidad surge del fracaso de un entorno social estructurado a la hora de ajustarse a las necesidades y las aspiraciones de los ciudadanos con carencias, más que de la incapacidad de los individuos discapacitados para adaptarse a las exigencias de la sociedad» Hahn (a Barton 1998: 24) (3)

Hahn com molts d'altres autors també parla de carències i discapacitats, enlloc de capacitats i possibilitats, però és crític en l'adaptabilitat social. Aquest autor planteja una pregunta molt interessant, que és la següent: Qui té la discapacitat la persona o la societat? La resposta és la societat, que no és capaç d'adaptar-se a les diferències individuals de les persones.

Som l'any 2011 i gràcies als canvis etimològics, respecte a les persones amb capacitats limitades, s'ha pogut evolucionar i millorar la qualitat de vida d'aquestes, com també la millora dels serveis i mètodes d'intervenció, dinàmiques de vida, recursos, figures professionals, formació, etc. Però encara queda molt per fer, com per exemple la desinstitucionalització d'aquest col·lectiu, que ha estat sempre tancat en residències i altres serveis. Continua havent professionals, familiars, ciutadanes i ciutadans que tracten a les persones amb capacitats limitades de manera sobreprotectora i infantilitzada i es dirigeixen a aquestes com a disminuïdes i incapaces i no veuen res més que pobres persones.

Ja va sent hora del canvi i de començar a veure no només les limitacions sinó també les capacitats i a tenir en compte la individualitat de la persona, la seva història personal, els seus desitjos, creences, necessitats, etc. Hem de potenciar-ne l'autonomia i la llibertat de prendre les seves pròpies decisions, ja que moltes persones amb capacitats limitades estan acostumades a seguir les indicacions de mares, pares i professionals (com educadores i educadors socials, treballadores i treballadors socials) sense plantejar-se la possibilitat de ser crítics i contradir allò que se li imposa.

Tota persona té capacitats ni que només siguin la de respirar, sentir, emocionar-se, estimar, escoltar, tot això són capacitats que molts de nosaltres encara no dominem i potser ni tant sols hem desenvolupat.

Hem de «reconstruir» moltes coses entorn aquest col·lectiu. No hi ha una única realitat incanviable i inamovible, la realitat es pot canviar si hi posem motivació, temps i esforç a pensar i actuar de manera diferent.

Hem de mirar a les persones amb capacitats limitades amb uns altres ulls. On l'impossible és possible.

(1) Totes les persones tenim limitacions, però com que l'èsser humà té la necessitat de catagoritzar i en definitiva etiquetar a les persones, animals i objectes, he triat aquest terme per a referim-me a un col·lectiu de persones determinat, concretament a aquelles persones amb capacitats psíquiques limitades.

(2) Pallisera, M. (1998). *Atenció a les persones adultes amb discapacitat intel·lectual.* (1ª ed.) Girona: Ed. Universitat de Girona.

(3) Barton, Len. (1998). *Discapacidad y sociedad.* (1ªed.). Madrid: Ediciones MORATA, S. L.

L'autogestió de la seguretat

La Policia Comunitària de la Costa Chica – La Montaña de Guerrero

Marsupialism

Mexic, març de 2011

L'autogestió, juntament amb l'autonomia, és una qüestió central en l'ideari anarquista. Tant és així que moltes de nosaltres hem decidit portar l'autogestió de les nostres vides, en la mesura del possible, de la idea a la pràctica, ja sigui a través de l'autogestió de l'alimentació, del coneixement, etcètera. I que moltes de nosaltres hem decidit portar l'autogestió de les nostres vides, en la mesura del possible, de la idea a la pràctica, ja sigui a través de l'autogestió de l'alimentació, del coneixement, etcètera. Ara bé, quan parlem de l'autogestió de la seguretat, ja sigui individual o col·lectiva, entrem, generalment, en un terreny pantanós, sense sortida.

Sovint, entenem la seguretat com quelcom implícitament lligat al poder, a la repressió i la subjugació i és per això que, al meu entendre, evitem el tema o no el profunditzem suficientment. I es que no és el mateix garantir la seguretat d'un acte concret – llegeixis concert – que garantir-nos la seguretat, en general.

Potser en les nostres latituds no veiem la necessitat de donar-nos seguretat, en un sentit ampli, a nosaltres mateixes perquè aquesta funció, ens agradi o no, la compleix qui actualment i en el nostre espai-temps, detenta el monopoli de la violència, és a dir, l'Estat i, més concretament, la policia.

Podem autogestionar-nos la seguretat sense cedir, encara que assembleàriament, el monopoli de la violència? Es possible autogestionar-nos la violència com un recurs individual però, alhora, col·lectiu?

Aquest article tant sòls vol obrir un debat, necessari al meu entendre, sobre l'autogestió de la seguretat en aquest sentit ampli des d'una perspectiva anarquista a través d'una experiència concreta, que si bé és molt criticable, posa sobre la taula exemples concrets de la necessitat de la seguretat.

La Policia Comunitària i la CRAC

La regió de la Costa Chica i La Montaña de Guerrero (Mèxic), habitada en gran part per poblacions indígenes me'phaa i na savi i on es troben els municipis més pobres de Mèxic amb nivells de desenvolupament similars als de Malawi, a l'Àfrica Subsahariana, fa 15 anys que, davant els problemes d'inseguretat a la regió, van decidir organitzar-se, de manera comunitària, per garantir-se la seguretat.

Actualment, el Sistema de Seguretat Pública i Impartició de Justícia de la Coordinadora Regional d'Autoritats Comunitàries comprèn 10 municipis i 65 comunitats de les ètnies me'phaa, na savi, nahua i mestissa, beneficiant a unes cent mil persones. I a finals de 2007 van ampliar d'una a tres les Cases de Justícia, per tal de donar una millor cobertura a tota la regió,

Com dèiem, la Policia Comunitària sorgeix davant el clima de violència i inseguretat que imperava a la regió, així com en la corrupció i ineficiència del sistema de justícia de l'Estat, després de múltiples assemblees en diverses comunitats. Als membres **se'ls anomena policies comunitaris «que sorgeixen de les pròpies comunitats i ofereixen el servei sense cobrar un sou**; no actuen amb criteris economicistes, sinó que els guia la consciència que és un servei per a la vida del poble».

En un primer moment, la Policia Comunitària tant sols feia feines de vigilància i protecció, entregant a les persones que havien enxampat robant o que havien violat o el que fos, a la justícia de l'Estat, però ràpidament es van adonar que, davant la corrupció, aquestes persones ràpidament tornaven a sortir al carrer a delinquir. És per això que les comunitats acorden crear la Coordinadora Regional d'Autoritats Comunitàries (CRAC), qui s'encarregaria de la procuració i la impartició de justícia, deixant a la Policia Comunitària les tasques de vigilància i protecció. És a dir, en un primer moment s'autogestionen la seguretat, però veien que això solament no els era útil, decideixen autogestionar-se la justícia.

La CRAC es va crear prenent com a model les formes d'organització comunitàries. La Assemblea Regional és l'autoritat principal i la instància que resol els conflictes més greus. Els membres de la Coordinadora són triats per l'Assemblea entre aquelles persones que ja han desenvolupat altres càrrecs comunitaris (policies, comissaris, autoritats agràries). Aquests membres tenen l'assistència de Consellers, persones que ja han estat autoritats i que l'Assemblea nomena perquè puguin donar suport al treball dels coordinadors en la resolució de problemes organitzatius interns o dels casos més complexos.

Cal explicitar que amb la creació de la CRAC es va introduir el sistema de reeducació comunitària, consistent en treballs per a les comunitats per part de les persones detingudes per delictes administrats, originalment, per l'Estat (per l'Estat de Guerrero i no per l'Estat mexicà). Aquests treballs s'estableixen en funció del grau del delicte comès i busquen la reparació del dany i la possibilitat que hi hagi un acord amistós entre les parts.

La relació amb l'Estat

La relació amb l'Estat ha estat una relació aspra i dificultosa, en primer lloc perquè el Sistema de Seguretat Pública i Impartició de Justícia de la CRAC posava – i posa – de manifest que el model de seguretat i justícia de l'Estat és ineficaç i lluny de les realitats organitzatives – usos i costums, diuen – de les ètnies originàries locals.

És per això que, tot i que en un primer moment van tenir el suport d'algunes administracions locals i de l'Estat – qui els va dotar d'armes i formació per part de la Secretaria de Seguretat Pública i de l'Exèrcit Mexicà, reconeixement institucional i recursos, entre altres coses – ràpidament van sorgir els conflictes entre els tres nivells policials presents a la regió: local, estatal i nacional. Es van donar enfrontaments i conflictes d'interès, fins que l'any 2002, policies de l'Estat van detenir policies comunitaris.

L'Estat va iniciar, llavors, una nova estratègia, ja no de confrontació, per incorporar la Policia Comunitària als cossos de seguretat pública de l'Estat i promoure a persones de les comunitats amb estudis de Dret perquè fossin fiscals i jutges. La CRAC va considerar aquests intents de cooptació com intents de retallar l'autonomia dels pobles i la seva llibertat d'acció, declinant la proposta de l'Estat.

Cal assenyalar que l'autogestió de la seguretat i la justícia de la CRAC és possible, en gran mesura, a causa de la legislació internacional sobre pobles originaris com ara el Conveni 169 de l'OIT, Declaració de l'ONU sobre pobles originaris, etcètera, els quals doten, amb les seves llums i les seves ombres, certa cobertura legal per construir autonomia als pobles originaris.

Reflexions

Cal reflexionar tenint en compte les realitats socials, conjunturals i normatives que trobem a Guerrero i a casa nostra, que són diferències abismals. Però calen unes consideracions en relació amb la construcció col·lectiva d'autonomia i l'autogestió de la seguretat i la justícia. Qui pensi que en una utòpica i llunyana – però que sentim tant propera – societat anarquista no calgui certa forma de gestionar la justícia, és un il·lús o un romàntic que no ha entès, encara, res de res.

Jo, per la meva part, rescataria diverses coses d'aquesta experiència. i) que neix de la necessitat i no de les idees, la teoria o de la imposició. ii) és una decisió assembleària, molt discutida entre totes les persones afectades. iii) crea normativitats relacionades als usos i costums històrics de les poblacions afectades. iv) resignifica els conceptes de justícia i policia de l'Estat, performant-los en formes organitzatives de les seves pròpies comunitats.

Aquesta última reflexió, al meu entendre, és important. Si de seguretat i de justícia hem – i haurem – de tenir, resignificar els conceptes serà necessari per tal de no reproduir-los. És possible, però, no reproduir certa repressió quan parlem de justícia? Pot haver-hi no repressora?

El debat queda obert.

Visibilitzant allò invisible

Reflexions entorn el treball des d'una perspectiva de gènere

Columna Clitoriana
Manresa, abril del 2011

En funció dels diferents moments històrics, i dels diferents contextos socials, polítics i econòmics, l'estructura laboral i la lògica del treball s'han anat readaptant als interessos i necessitats del sistema capitalista i patriarcal. Quin paper han tingut les dones en aquest procés? Com afecta l'estructura laboral a les desigualtats de gènere? Quins mecanismes utilitza el poder per perpetuar i reproduir aquestes desigualtats?

Cicle «Economia, crisi i gènere»

Durant els mesos de febrer i març vam portar a terme al CSO La Tremenda un cicle de xerrades sobre «Economia, crisi i gènere».

La primera xerrada va ser sobre «Estructura laboral i economia feminista». La Carme Díaz, economista i membre de l'equip d'investigació sobre Gènere i Cooperativisme de treball, ens va parlar sobre les repercussions que té l'actual crisi per a les dones en el marc de l'estructura laboral. La segona xerrada va ser a càrrec de la Blanca Rivas, secretària jurídica de la CGT, que ens va parlar sobre les últimes reformes laborals en clau de gènere: canvis respecte reformes anteriors i en què ens poden afectar. La tercera xerrada va ser a càrrec del col·lectiu «Mujeres pa'lante» de Barcelona, que ens van explicar l'experiència de la cooperativa de treball «Dones solidàries pa'lante», una via alternativa per fer front a l'actual model laboral.

I l'últim acte del cicle, i coincidint amb el 6è aniversari del CSO La Tremenda, vam portar a terme la presentació del llibre autoeditat *El traç de les invisibles*. Vam explicar el procés col·lectiu d'elaboració del llibre, les motivacions col·lectives que ens van portar a escriure'l, els objectius, dificultats que ens vam trobar, etc. I també vam plantejar alguns dels punts que en l'àmbit intern ens van generar més dubtes i contraccions, per debatre'ls conjuntament.

El traç de les invisibles. Reflexions entorn al treball des d'una perspectiva de gènere.

Ja fa uns quatre anys que com a col·lectiu ens vam interessar en indagar i reflexionar sobre el tema de dona i treball. Havíem portat a terme una campanya contra la multinacional tèxtil Inditex, al mateix temps que organitzàvem un cicle de projeccions per visualitzar i debatre sobre la situació de la dona en el món laboral en diferents contextos socials, històrics i polítics. És en aquell moment, al compartir els dubtes i les inquietuds que ens anaven sorgint i al veure que era un tema que ens motivava individual i col·lectivament, quan vam decidir plasmar-ho tot en un document escrit. Tot i que la idea inicial era elaborar un dossier d'ús intern, durant el procés vam veure la importància de difondre la informació recopilada, els debats i les reflexions que ens anaven sorgint. Així doncs, hem acabat escrivint un llibre.

El procés no ha estat lineal ni continu, però sempre ha tingut uns objectius clars. Per una banda, ha estat una manera de plasmar tots aquells dubtes, debats, reflexions i experiències vàries que hem viscut a nivell col·lectiu; així com una forma de treballar una problemàtica que existeix i se sustenta en la societat capitalista i patriarcal que intentem combatre. Per altra banda, ha estat una manera de crear un discurs propi i posicionar-nos davant les diferents qüestions que genera aquest tema. Per últim, pretén ser un mitjà per compartir i difondre les nostres reflexions amb aquelles persones que també tinguin inquietuds entorn al gènere, i la relació d'aquest amb el treball.

Comencem definint els dos conceptes principals sobre els quals s'estructura el llibre: dona i treball. La imposició del concepte «dona», entès com el que ens han fet ser i les funcions

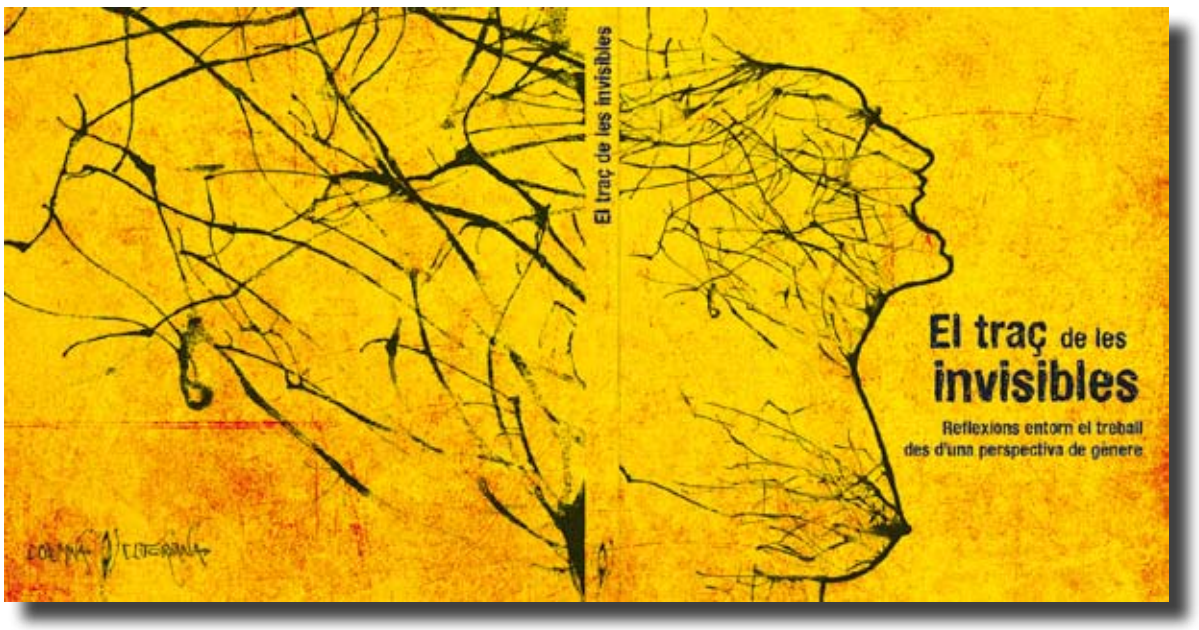

que ens han obligat a reproduir. I el què considerem «treball», tenint en compte la diferenciació entre treball productiu i treball reproductiu, i qüestionant-nos el concepte «treball» emmarcat en la lògica de la societat capitalista en què vivim.

Al cos teòric del llibre, parlem d'alguns dels aspectes que formen part i giren al voltant del treball des d'una perspectiva de gènere.

Comencem analitzant la incorporació de les dones en l'engrantatge industrialcapitalista, moment en què es èa més visible i evident la coneguda «doble jornada laboral» que assumeixen les dones. Parlem també sobre la divisió sexual del treball, l'existència de treballs masculinitzats i treballs feminitzats, aquests últims menys valorats i remunerats; i la dificultat per les dones d'ocupar posicions més elevades dins la jerarquia de l'estructura laboral. Reflexionem sobre els treballs de cures, aquells treballs imprescindibles que són assumits majoritàriament per dones, que comporten un gran component afectiu i relacional i que massa sovint són desvalortizats i invisibilitzats pel conjunt de la societat. Analitzem el paper que juguen les dones migrades en el context dels canvis que s'han produït en els últims anys en l'àmbit social, econòmic i polític, convertint-se en les noves explotades pel fet de veure's obligades a assumir aquells treballs i feines menys valorades i remunerades. Parlem també sobre l'empoderament o enfortiment de les dones en el món laboral, fent un breu repàs històric i explicant les diferents visions teòriques que hi ha sobre el tema. I analitzem el treball sexual com un dels treballs més estigmatitzats i estereotipats, mostrant les diferents postures que hi ha al respecte, i veient com encara ara des de molts sectors se segueix sense considerar-ho «treball».

Per nosaltres, el fet d'haver teoritzat sobre tots aquests aspectes, qüestionant-nos i criticant la lògica de l'estructura laboral existent des d'una perspectiva de gènere, ha d'anar acompanyada d'una pràctica real, visible i necessària. Creiem que les idees agafen força i sentit quan les portes a la pràctica, tant en la pròpia quotidianitat com visibilitzant-les al carrer. És per això que incloem també en el llibre la campanya que vam fer el 2007 contra la multinacional tèxtil Inditex, recollint informació i «draps bruts» sobre el grup tèxtil i explicant les activitats i accions que vam dur a terme en el marc de la campanya de boikot.

Algunes reflexions...

No veiem el treball com una simple activitat econòmica, sinó que l'entenem com a relació social i ens adonem que estructura i determina pràcticament tots i cadascun dels àmbits de les nostres vides (el nostre temps, relacions personals i afectives, projectes personals i col·lectius, la imatge que projectem cap als altres, els estats anímics, etc. passant a ser el principal pilar estructurador de la vida de les persones.

Som conscients que actualment des de les institucions es duen a terme i es proposen polítiques que pretenen aconseguir una «igualtat» entre homes i dones sustentades per unes legislacions dites progressistes i igualitàries. Aquest feminisme institucional pretén variar les estructures de poder des del mateix centre de poder, buscant que les dones obtinguin el mateix poder que els homes, basant-se en una visió de la dona com a víctima i creant polítiques de discriminació positiva, que lluny de trencar amb l'estructura establerta el què fan és reforçar la desigualtat de gènere.

Al nostre entendre, lluny de les teories feministes institucionals que defensen la igualtat entre sexes i una lluita per ostentar el poder, creiem i apostem per un empoderament o enfortiment real tant a nivell individual com col·lectiu, que trenqui i qüestioni tota estructura de poder i la mateixa lògica de la societat del treball.

«No som víctimes, ni tampoc inofensives.

Coneixem la ràbia, l'odi i la indignació.

Sabem que tenim força i mitjans per combatre.

Lluny de la imatge del sexe dèbil i insegur que tant ens han intentat calar, creixem, ens empoderem i ens fem fortes dia a dia,

algunes vegades juntes, altres soles, però sempre conscients de la importància de creure en una mateixa.»

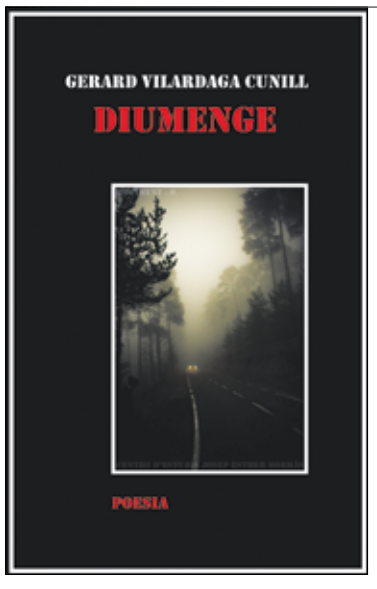

Diumenge

Gerard Vilardaga
Edita Konvent.0 i CEJEB

Manola Coloma
Berga, abril de 2011

La presentació inusual i espontània d'un nou llibre —el poemari Diumenge de Gerard Vilardaga— a Berga va col·lapsar divendres u d'abril l'entrada principal de la ciutat.

Tres individus amb un megàfon vestits de núvia, juntament amb uns personatges femenins posats dins del paper d'elegants homes anuncis, van saltar a la rotonda per tal de dur a terme el performance de presentació del llibre *Diumenge*.

La posada en escena va durar uns quaranta minuts i els conductors s'aturaven sorpresos per tal de saber què estava passant i per recollir els poemes que es repartien lliurement. Per altra banda, allò que aparentment podia semblar una manifestació, es traduïa amb un acte elegant i surrealista, on els homes núvia recitaven versos amb el megàfon i els homes anuncis no es queixaven amb els seus cartells sinó que expressaven poesia.

El poemari està editat per Movimentpuntzero i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, i s'utilitzarà com a primer vincle d'unió d'allò que es pot tractar d'un segell editorial amb projecció dins de l'àmbit cultural i de les lluites socials. Diumenge és un llibre de versos intensos. Composicions curtes i simples que no es compliquen la vida sota imatges retòriques complexes. L'il·lustra un llenguatge contaminat pels orígens aspres i esquerps de les influències més pageses de l'autor. Tal com raja, i punt.

Diumenge és un poemari atípic que es rebolca en la crítica més personal i juga a través de la ficció a despullar discursos que obviem, però que són molt presents entre tots nosaltres.
L'acció es pot veure al youtube a través del muntatge realitzat pel Dejâva i dirigit pel fotògraf Jordi Plana: www.youtube.com/watch?v=gUw9cDq9EDs.

La presentació va comptar amb la col·laboració del col·lectiu Dejâva, el qual es tracta d'un grup que experimenta principalment amb la vídeo instal·lació i jocs interactius, però que puntualment duu a terme acció dins del camp interpretatiu i artístic a espais públics, per cercar el contacte i la reacció directa. L'últim projecte realitzat va ser el controvertit INDIVIDUS CLAU que va tenir lloc al Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

El llibre es pot trobar al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, diverses llibreries de Catalunya i a través del mail diumenge11@gmail.com per vuit euros.

www.puntzero.org
www.cejeb.org

Si te'n vas no tornis

Rolando d'Alessandro
Lleida: Edicions el Jonc

Una adminradora
Manresa, maig de 2011

Quan vaig conèixer el Rolando una de les coses que més em van agradar va ser el seu caliu, el seu somriure sempre present. Aquesta sensació se m'ha reforçat i fet més present ara, després d'haver llegit la seva història, una vida gens fàcil, però viscuda amb el seu somriure.

La gent que el coneixem de veure'l sempre actiu en diferents espais dels moviments socials de Barcelona sabíem que no podia tornar a Itàlia per motius repressius. Els motius ni els sabíem ni tampoc els preguntàvem. Ara, quan ja ha prescrit la seva condemna, finalment ha pogut buidar el pap.

Fa més de trenta anys, quan el jove Rolando (amb un altre nom) militava a les joventuts comunistes va veure com li encolomaven un delicte en el qual ni de lluny hi havia intervingut. Per sorpresa seva, de l'advocat i de tota la família, la sentència va ser condemnatòria, i de cop i volta es troba amb una sentència de presó de 14 anys per un delicte comú, ell, que en el seu imaginari hi havia el «somni» de ser un pres polític.

A Itàlia eren anys de gran activitat política, les Brigades Roges estaven en els seu moment de màxima eufòria, així com l'onada repressiva en diferents fronts (detencions, empresonaments, atemptats d'estat per inculpar grups revolucionaris, assassinats fent volar a anarquistes per la finestra d'una comissaria, etc.). Aquest context ens l'anirà exposant al mateix temps que anem seguint el ritme passional de les seves vivències, mentre va teixint un discurs contra les presons i tot el sistema repressiu estatal, un cant a la llibertat en definitiva.

El llibre és molt i molt recomanable, devorant-lo quasi d'una tirada no el pots abandonar, t'atrapa el ritme de les vivències del Rolando. Escrit en un llenguatge molt amè i directe, no et permet despistar, ja que sense avisar va fent salts en el temps, tant del present al passat com viceversa.

El relat està explicat en un sol capítol, però es diferencien dues parts clarament: en la primera es relata el temps de presó, la fuga i la clandestinitat entre Itàlia i França. A la segona part es relata el temps transcorregut a Catalunya, concretament a Barcelona, on ha sigut molt actiu en espais d'informació lliure (entre altres lluites del ventall dels moviments socials). Es veu reflexada la dificultat d'haver de compaginar la clandestinitat amb la lluita política, que mai ha abandonat. El neguit a qualsevol detenció o identificació, en uns temps on ser un «sense papers crònic» no és gens fàcil. Per fi ja és lliure!! Felicitats Rolando!!!

La recepta de primavera de la famosa iaia Ramona

Sopa freda de pèsols

Ramona
Bages, abril de 2011

En aquesta època de l'any és l'única que podem trobar faves i pèsols frescos als nostres horts, normalment el maig i principis de juny és el temps de les faves i pèsols a la nostra zona.

Com que ara en tenim en abundància i a més comença a venir el bon temps us proposem que proveu aquesta sopa freda de pèsols per refrescar els vostres àpats.

La recepta és per unes 4 persones

Ingredients: 2kg de pèsols a baina, ½ kg de patates, 3 porros, 1 ceba, 2 branquetes de menta fresca, 4 cullerades soperes d'oli d'oliva, sal i pebre.

Pelem els pèsols. Pelem i tallem la ceba. Pelem i tallem en 8 trossos les patates. Rentem i tallem en trossos grossos els porros. Rentem la menta i separem les fulles de les tiges. Fiquem l'oli en una olla i l'escalfem a foc lent. Hi tirem la ceba tallada, els porros i les tiges de menta. Ho tapem. Ho deixem coure 5 minuts sobretot sense que es dauri la verdura. Hi tirem 2 litres d'aigua freda i seguidament apujarem el foc. Quan estigui a punt de bullir hi fiquem les patates. Ho salem i hi tirem pebre i ho deixem coure de 15 a 20 minuts (el temps necessari perquè les patates estiguin cuites). Hi afegim els pèsols i les fulles de menta. Ho deixem coure 7 minuts més i seguidament ho passarem pel triturador. Ho posarem ràpidament a la nevera per conservar el color verd. La sopa es menja freda.

Gris Formigó. Gris Democràcia

**Miro i veig la nostra terra cada dia més erma.
Gris, gris fosc. Gris autopista, gris formigó, gris pol·lígon industrial.**

**Miro i veig la gent cada dia menys viva.
Gris, gris fosc. Gris indiferència, gris conformitat. Gris et miro i un dia seràs apartat, exclòs, reduït, conduït, tancat, cambiat. Gris miro per mi.**

**Escolto i us sento parlar cada dia més grisos, més segurs,
i les velles paraules malgastades que ens donaven vida les heu exprimit materialment i ara semblen mortes; potser grises.**

Camino i ho veig tot uniforme, uniforme gris, diria que blau, més aviat blau, massa blau. Veig gent gris que creu en el blau que tot ho fa gris. Els veig creient en altives banderes que no existeixen. Els veig desbrossant les poques herbes que resten vives i salvatges. Els resten color al comparar-se.

Sento i arreu veig la por a una vida sentida, sense gris, sento ramats de gent que grisos treballen i s'agrupen aillant-se per no sentir de nou que la seva existència és buida, grisa. Busquen sentir-se part del gris homogeni.

Obro els ulls i no els veig somnis; no els veig demà. Il·lús crec poder descriure la continuació de les seves vides que em semblen grises per sempre.

Tanco els ulls i ens veig somnis; ens veig demà, i il·lús crec poder fugir del gris, encara que sigui a instants, amb vosaltres; entre nosaltres.

—PATIM, PATAM, PATUM—

a n'en Rafel Joan

Has vingut i no me queix, m'esqueix un poc amb aquesta aigo i fa nedera. Hi ha tres colors pintats de l'altre i n'hi ha molts més que se n'allunyen, que fan far. Si una mà ens e mira amb ales és per l'ull que ho banya tot. Va ser un cóm per pardalets i ara és un clot, un forat per abismar-s'hi, un forat dins el forat i molts ocells que hi ha per dalt. Si allò era un somni ara en són dos que es multipliquen: una panxa amb un conill i un conill que du conills. La set moguda. Que d'aquest tronc ne surten branques és tan groc que fa que sí. L'home gros que para el sol ja no està sol. Ara hi ha un nin que menja pipes, una nina amb molta por i unes pors que fa la nina. S'escriuen lletres. Si dos se miren entremig se'ls hi fa un ull: un sol negre a l'horitzó. La dona vetlla. No se sap si és una roca —un còdol llis— o és un riu trencant les aigües, la humitat, un disbarat, la humanitat o un cap pintat. També hi ha amàs, un xiulo humanat i un home tort ple de rellotge. Les hores vagant, giravoltant. La dansa del traç que artiga el tros per fer-ne càntir. L'esquerda i el séc. La planta neix i en un camí hi ha el cel en terra. Aquell poema és com un tall que es bada més i que si, amb tot, llavors fa crosta, és pel gall que et da sa ploma i pel dibuix que tu li feres.

Blanca llum

AGENDA

Dissabte 11 de juny al CSO la Tremenda de Manresa: Tercer Cabaret Banzai. Espectacular. No hi pots faltar.

Dissabte 18 de juny a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga: Jornada Colombiana amb dinar popular, xerrada a càrrec d'Andreu, projecció d'un vídeo i concert de Manolito's. La jornada és per treure diners per un Centre Social Anarquista a Bogotà.

Del 22 al 25 de juny: a Berga, barraques de Patum.

Del dissabte 13 al dilluns 15 d'agost: de França a Berga es fa la Marxa-Homentage als Maquis 2011.

Los Turistas que no visitan la Sagrada Família

**-Nombre...
-Táchalo.
-Profesión...
-Táchalo.
-País...
-Táchalo todo y pon este sello:**

INMIGRANTE

Sara Gutierrez Herance

La historia no es cíclica

**Libia es atacada por Los Estados unidos.
Es atacada por los Estados Unidos.
Atacada por los Estados Unidos.
Por los Estados Unidos.
Los Estados Unidos.
EE.UU**

Sara Gutierrez Herance

—TALL—

Tot l'entre cometes és extret del poema *Un tall* **d'en JOSEP GRIFOLL**

Tinc un tall que és més aviat com una llesca, que em remou des de la sang fins a la por i que fa riure i fa plorar i que ho fa junt —com una trena. És un tall de tallar pa i tallar la gana. Un forat que com que és llarg li diuen tall però com que és poc li diuen pell. Fou d'aquells que ve amb un crit i amb la glopada i és d'aquests que n'hi ha per temps però no per tant. És un tall que talla el somni, que ni un somni ni que som no fa tancar: la flor viu roja, una ombra cau, juguem a daus amb la juguera i la humitat té dents i mans i dits amb talls. Buscava els oms i amb ells un mantra i en les fulles hi ha que cou, que el rou és nou, que l'ou es mou. Tinc un tall que m'encongeix, que m'arrauleix, que finalment, més que el turment —la nafra amb ment—, m'estira un ull: «el tall sols és la llavor de la gota que neix/ creixent com un riu per sobre el meu cos/ [...] el color de la sang és el teu color de sang i prou/ cada tall és personal i intransferible/ [...] no és estrany trobar-se cicatrius infectes/ perfil de lladrucs dents esmolades espines [...]». És un tall que em mira molt, que m'obre la boca vermella que riu i que ara li dic que tu escrius sobre pàgines que escriuen dins ampolles al mar i que és per tu que ara ens curem, perquè «d'un cap de tremolor indisciplinada/ que [t'era] inconeguda o remota o el diable mateix/ [...]» vas ficar-te dins el tall i no en vas treure conclusions.

**Blanca Llum Vidal
30-12-2010**

L'AVUI, EL PUNT, EL REGIÓ SEVEN, EL NINE NOU, L'ARA I TOTA LA DEMÉS PREMSA PATUFETAIRE HAN DEMOSTRAT AMB ESCREIX QUE ES POT LLEPAR I TREURE BABA, PERIODISTICAMENT PARLANT, EN L'IDIOMA D'EN JORDI L.P.
"PERNAFETA VISITA LA CONSOLACIÓ"
"L'ANTONI BASSAS HA VIST UN ESQUIROL A CENTRAL PARK!"
"LA PATRONAL DE LA COMARCA POSARÀ UN AUTOBÚS AL POLÍGON"
MOOLT BÉ!
AIXÒ HA ANIMAT ALS REACCIONARIS DE LA PREMSA INTER-CONTINENTAL A FER EL MATEIX.
AMB VIGOR NEW AGE!
VISCA LA BURGESIA CATALANA!
PROJECTADA A L'INFINIT!
COMTE DE GODÓ, FUNDADOR DEL DIARI DE LES PIJO-ESQUELES.
P.D.: LA LLENGUA CATALANA NO TÉ CAP CULPA DE SER EMPRADA PER AQUESTA COLLA D'IMMOBILISTES PAMFLETARIS.
PEP & JO!

ESPAI PATROCINAT PER LA CRISI AQUESTA QUE HI HA:
HUMOR DEL DE RIURE PER NO PLORAR.

AQUELL DENTISTA, QUAN T'HA TRET 19 DENTS, LA SEGÜENT TE LA TREU A TRETS

PERÒ... ¿PER QUÈ?
PERQUÈ ÉS LA DENT VINT!
HA HA HA
..EHEM!

HE HE HE
ANTISISTEMA DISFRASSAT DE FANS DEL BARÇA
KIT BARCELONÈS

GRÀCIES A LA VANGUARDIA EN CATALÀ ARA NO NOMÉS ES POT ATONYINAR A LA GENT DESARMADA EN CATALÀ, TAMBÉ ES POT INFORMAR D'AIXÒ ESVIAI-XADAMENT I DE FORMA MANIPULADORA I TENDENCIOSA EN CATALÀ.
CARATXUS!
SI QUE S'EN PODEN FER DE COSES EN CATALÀ!
..OH I TANT, SR MOSSO!

ELS ORIENTALS ESTAN ADQUIRINT EL 40 PRINCIPALS DE CATALANS
MECAGUMDEU!
DIU QUE AL CORTINGLÉS HI FOTRAN UN MACRO-XINÒ!
..I AIXÒ NO ÉS RES!
L'ALTRE DIA VAIG SENTIR QUE EN JORDI TARDÀ FARÀ UN MUSEU DEL WOK EN UNA PLAÇA de TOROS!
WOK WOK
EL WOK DE LA AGUELETA
PEPET i JENARU llegeixen a la quarentena
COM VA, PEPET?
MAP DÉU, JANARU! DE MERAVELLA, NOI DES QUE TINC L'HORT NO PARO DE LLIGAR, TIO!
QUÈ DIUS! SÍ?!
SI TIO, UN DIA LLIGO TOMÀQUETS, L'ALTRE PEBROTERES...
L'ANTRE MONGETA, AUBERGÍNIA
PREGUNTA:
¿PER QUÈ A AQUEST PAVO NORMAL QUE ES CREU SUPER-REVOLUCIONARI SENSE HAVER FET RES REVOLUCIONARI EN SA VIDA...
NI DÉU NI ANO!
...LI COSTA TANT D'ACCEPTAR QUE UN GOVERN ES CREGUI D'ESQUERRES SENSE HAVER FET RES D'ESQUERRA EN LA PUTA LEGISLATURA?

I llavors li vaig dir si es pensava que amb aquelles condicions laborals, aquells horaris, aquells sous i aquell to anava a quedar-me un dia més...
I què va dir? Que sí. I què vas fer?
Li vaig donar les gràcies i vaig tornar a la feina...
¡DREN!
http://idrengrafic.blogspot.com/

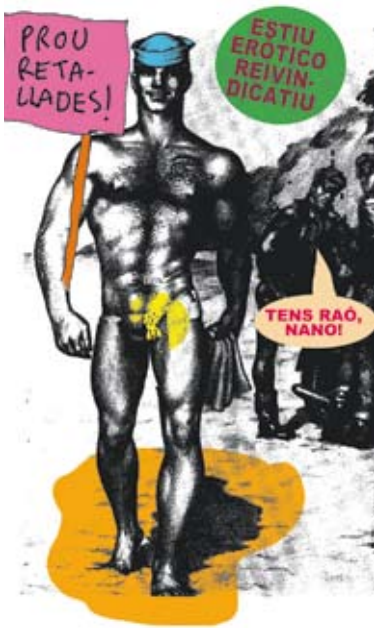
PROU RETA-LLADES!
ESTIU EROTICO REIVIN-DICATIU
TENS RAÓ, NANO!

Jo, a tots aquests que tant es queixen de la democràcia els prohibiria parlar! I si persisteixen a la presó!
¡DREN!

Allò sí va ser una vaga salvatge, sense condicions, sense contraprestacions!
I quan va durar?
Fins el final!... de l'hora d'esmorzar.
¡DREN!
http://idrengrafic.blogspot.com/

EL DISCRET ENCANT DE LA ROBA DE MARCA FALSIFICADA
AMB: EN CONCA I EN LLESQUES.
CONCU! JA HAN ARRIBAT ELS XORTS I ANORAKS NORKFAISS® FALSIFICATS QUE VAM DEMANAR A XINAWEB.COM!
OSTIMES! LES "DOLCCE & GANAPIA" TAMBÉ?
AMB TANTA FATU NO M'HI CABEN!
SE M'HA EIXAMPLAT EL NARIU!
DEIXA LES ULLERES I ANEU AMB LA COLLA A PERSEGUIR NEGRES ...
QUE M'HAN DIT QUE ESTAN VENENT CD. FALSOS PEL MERCAT...
..CD'S FALSOS I BOLSOS TOUS!
TANT ME FOT SI SÓN TOUS COM CI SÓN DURS. ANEU A PELS MORENOS!
SÍ, CAPÒRAL REBANADA!
ESTARAN CONTENTS DE SORTIR UN RATO DE LA ROTONDA...
QUAN HI TORNIN QUE ES FOTIN UN POLAR D'AQUESTS
ESTEM A 33º, CAPO.
PERÒ AMB LA DE PARLA QUE US FOTEU US AGAFA HIPOTERMIA!
SI NO, ES MOLT AVORRIT CAPO!
PEP&JO-2011!

Cal reduir el consum com sigui! Jo vinc de comprar-me quatre-centes bombetes de baix consum...
¡DREN!

Li vaig preguntar de què s'operava... i resulta que era d'una malaltia!
Chica! Qué vulgar!
http://idrengrafic.blogspot.com/

UN NEO-MANTRA!
NO SABEM SI ÉS UNA IDEA PERÒ DE TANT EN TANT CAL REPETIR-HO.
SI HO DIUS BEN ALT 5 COPS AL DIA TROBARÀS FEINA REMUNERADA.

CAGUM LA VANGUARDIA, ELS AMICS de LES ARTS, ELS TOUS, LA MARE de déu de QUERALT, EL BALL de l'ALIGA, EL MISTERI de LA PUTA LLUM, EL NEN TENEBRES, L'OBAMA, EL BARÇA, LES ELECCIONS, LES ALTERNATIVES MUNICIPALS GUAIS, els ERO's, les PIMES, CiU, PP, CUP, ERC, PSC, SI, PXC, ICV, KKK, FMI, ONG i TOTES les IMBÈCILS de NOSALTRES QUE DEGLUTIM MERDA AMB XIROIA SIMPATIA!
ECO
PEP♥JO

PARLEM AMB… Kristina

Tú piensa que las que nos quejábamos, nosotras, éramos vistas como el diablo. Eso sí, el autodenominarnos feministas nos hacía muy fuertes.

G
Barcelona-Capolat, maig de 2011

Avui parlem amb la Kristina, una companya anarquista i feminista que porta anys lluitant amb els diferents moviments socials, especialment a Barcelona.

Primero de todo, cuéntame un poco sobre tu trayectoria en los movimientos sociales.

Yo me marché de casa y tanto en el piso en el que estaba como en el trabajo o en la Universidad, la gente estaba metida en distintos movimientos sociales y yo solía ir con ellos. Tras las Jornades Catalanes de la Dona de 1976, me vinculé a la Vocalía de Mujeres de Sagrada Familia, dentro de la Coordinadora Feminista de Barcelona (1); y después a las mujeres de LAMAR (2). Tras esa experiencia, estuve varios años colaborando en varias historias, hasta que me metí en las radios libres. Conocí a mi compañero y nos metimos en Contrabanda. Y ahí estuvimos del 91 al 97; trabajamos allí un montón, como también en el Ateneo del Chino y en la CNT, por La Soli (3); y en el Espai Obert. Pero nunca he sido de estar organizada, siempre he ido muy por libre. Es decir, si yo he tenido trabajo que hacer y me ha gustado lo que he hecho, yo permanezco. Pero estar por estar, yo no sé. Por eso me volqué en Contrabanda y todos los espacios en los que he estado, de otra manera yo no sé estar.

Oye, ¿y tú te identificas como libertaria?

Anarquista, sí. Sobre todo antiautoritaria. Supongo que tiene que ver con una manera de ser, de hacer y de estar. He estado en tantas luchas distintas y he visto que hay tanto por lo que pelear, que me defino como anarquista.

Quines són les persones què més t'han influenciat?

Els germans Carrasquer. A les Corts companys del barri també volíem crear una escola racionalista. Jo vaig tenir la sort d'haver fet amistat amb ells.

Explícame un poco más sobre tu experiencia en el feminismo radical, que creo que es un tema del que muchas de nosotras no sabemos mucho, especialmente en la época que sigue al franquismo.

LAMAR era un grupo de mujeres que surgió de una escisión del Colectivo Feminista que había montado Lidia Falcón. Éstas fueron las primeras radicales. LAMAR tenía el local al final de las Ramblas, al lado de Atarazanas. Yo las conocí ahí. Fue un grupo muy importante porque fuimos muy cañeras. Cuando se deshizo LAMAR, hubo un grupo que se juntó con las Mujeres Libres de CNT, que tenían un local en la calle Cardenal Casañas, el Casal de la Dona. (...) Otras fueron al local de la calle del Carmen en el cual también se hacía autodefensa. Después, empecé a alejarme, especialmente de las manifestaciones del 8 de Marzo porque siempre destacaban las feministas más políticas, las de Ca la Dona. Pero cuando se recuperó de nuevo en las okupas y se empezó a recuperar la presencia, me volví a acercar un poco más, tanto a colectivos de mujeres como a las manifestaciones del 8 de Marzo.

Y las mujeres de LAMAR, ¿cómo os definíais, como anarquistas, comunistas...?

No, ahí sólo nos definíamos como antiautoritarias, revolucionarias y radicales. El concepto de anarquista no se utilizaba. Posteriormente, se ha asociado al concepto de "autónomas", pues eso, al margen de los partidos. Y lo que también implicaba era que nos diferenciábamos de las políticas (4), muchas de las cuales han acabado ocupando cargos o siendo una rama más de la política institucional, como las de Ca La Dona.

¿Y qué temas tratábais?

Cuando se creaba un grupo de mujeres, siempre se planteaba si hacíamos un trabajo interno propio o si nos dejábamos llevar por lo externo, con sus reuniones, más reuniones y contrarreuniones; aprendes muchísimo, participas, pero no estás haciendo una definición o un abordaje propios. Un ejemplo sería lo que veía de las Mujeres Libres, al menos las de entonces, que eran muy poco autónomas del sindicato. Y yo iba por otro lado. Ahora valoro mucho el dedicar tiempo a lo que se llama autoconsciencia, es realmente un trabajo muy necesario en la lucha de las mujeres, puesto que la opresión patriarcal es algo que pasa se vive de forma muy cotidiana, tanto a nivel personal como político.

¿Y qué es la autoconsciencia?

Pues toda la elaboración propia, el discurso propio, independiente de los discursos revolucionarios que se hacen en los grupos en los que también estás con hombres. Porque el patriarcado es nuestra fuente de opresión y eso todavía no lo hemos derrocado. En LAMAR, había un trabajo identitario mucho más fuerte. Es que era brutal. Era una época de una afrenta total, simplemente por estar organizadas con mujeres. Ahí había lesbianas y heterosexuales. Es como cuando se creó Mujeres Libres en el 36. Por mucha libertad y demás, los tíos no lo podían entender. No podían. Y se ha dicho, pero se ha silenciado mucho, no se ha dicho abiertamente que ellas no eran aceptadas. Siempre se ha tenido ese problema y eso forma parte de nuestra herencia. Y es que hasta ahora sigue costando. Pero lo que te digo, es que era una agresión brutal, con todos. Y esto ya te iba construyendo una identidad.

Me movía mi vida personal. Yo no necesitaba combatir, ya estaba combatiendo todo el día. Yo creo que el feminismo pasa por la piel. Si tú has sentido la huella del abuso patriarcal, te interesa.

¿Pero qué es lo que más te movía, qué es lo que querías combatir?

Me movía mi vida personal. Yo no necesitaba combatir, ya estaba combatiendo todo el día. Yo creo que el feminismo pasa por la piel. Si tú has sentido la huella del abuso patriarcal, te interesa. Nosotras tuvimos que hacerlo, construirlo de la nada. El hecho de que las Mujeres Libres, en el 36, se organizaran de una forma única, eso queda en la mente colectiva, eso seguro. Pero vosotras podéis estar en el colegio y estudiar los movimientos sociales. Pero para nosotras, no había nada de nada. Se tuvo que hacer una labor de construcción del sujeto desde cero, sobre nuestras vivencias y nuestras intuiciones y lo que el cuerpo no pedía que no aceptáramos y rechazáramos. Y en aquellos años la agresión era permanente, en el discurso, en todo; con los compañeros, yo había tenido historias fuertes; de encontrarnos por las Ramblas y ridiculizarnos; o que los compañeros estuvieran en los Plenos y Plenarias mientras las mujeres cocinaban en casa; y no aceptaban que se lo dijeras, ellos decían que eso ya lo tenían trabajado, pero era mentira.

¿Y cómo se situaba LAMAR respecto a otros grupos feministas o del movimiento de emancipación de la mujer?

LAMAR era un colectivo dentro de la CFB. Compartíamos ciertos ejes de lucha, en la CFB te enterabas de cosas. Te enterabas de que en el barrio tal, habían matado a una mujer. Pues íbamos todas corriendo, con una pancarta y nos manifestábamos. Fíjate, las crónicas de dichas muertes de mujeres, en los periódicos, eran minúsculas. De ahí, a que fueran titular de periódico como ahora, pasaron 4 años. No tenían ninguna importancia para nadie. Te estoy hablando del 93 o 94. Y sobre luchas comunes, pues claro que las había. El divorcio o el adulterio, el referéndum de la OTAN, todo se trabajaba en la CFB, aunque no había posturas unitarias.

¿Y crees que la mayoría de las mujeres estaban organizadas de alguna forma, en alguna vocalía o donde fuera?

No, qué va. Pues como ahora, incluso en los movimientos sociales, que están las que dicen que el feminismo es una mierda y las feministas. Porque tú piensa que las que nos quejábamos, nosotras, éramos vistas como el diablo. Eso sí, el autodenominarnos feministas nos hacía muy fuertes. Motros movimientos no han pervivido como el feminismo. Se dejó una huella que, aunque sí que creo que han cambiado las cosas, patriarcado ía está ahí.

(1) A Barcelona, després de le s Jornades Catalanes de la Dona, es crea, des de 1977, la Coordinadora Feminista de Barcelona (CFB). Aquesta es definí com a unitària però no vinculant, independent i autònoma dels partits polítics i dels homes, sense programa comú excepte algunes conclusions aprobades a les Jornades Catalanes de la Dona. Hi estaven integrats grups com el Col·lectiu Feminista, LAMAR, Mujeres Libres, UPM, l'Associació de Dones Divorciades, l'Agrupació de Mares Solteres o les Vocalies de Dones de les Associacions de Veïns, entre altres.

(2) LAMAR són les sigles de Lucha Antipatriarcal de Mujeres Antiautoritarias y Revolucionarias. El col·lectiu, tal i com explica la Kristina, va sorgir al setembre de 1976 com a escissió del Col·lectiu Feminista. LAMAR era una organització antipatriarcal independiente de los hombres y de los partidos políticos basada en la práctica exclusiva de liberación y solidaridad de la lucha con las mujeres. Considerava que la dona era una classe sexual i definia el feminisme com una activitat revolucionària ja que implicava destruir totes les relacions de poder i propietat. LAMAR era partidària de l'autogestió i, enfront de la cultura masculina i predominant, advocava per l'antiautoritarisme i l'autoconsciència com a procés emancipatori. Va editar dos números del seu butlletí Dones de LAMAR.

(3) Es refereix al diari La Solidaridad Obrera, portaveu de la CNT-Catalunya del carrer Joaquim Costa, de Barcelona.

(4) A diferència de l 'Associació Catalana de la Dona, la CFB s'havia establert amb el propòsit d'evitar la presència de dirigents en el Moviment Autònom de Dones en considerar que s'havia d'autogestionar sense lideratge ni jerarquies. En aquesta línia, el novembre de 1976, el grup LAMAR va declarar que l'existència de líders feministes favorece al sistema patriarcal que pretende integrarlas en su poder, para asegurarse a partir de nuestro supuesto apoyo a éstas, mujeres líderes y el control del movimiento.